

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

Makarios — Afiyet olsun yoldaş...
Sıcacık, tertemiz Türk kandır!

1964 YILINDA

11
milyon

TÜRKİYE \$ BANKASI

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASIAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İhan Selçuk, Selami
Yurdatap, Nimet Arzak,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Salâhattin Kutlu,
Burhan Esen, Kenan
Akıncı, Reşit Aşçıoğlu,
Vedat Saygel.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nehar Tüblek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balınoğlu,
Mim Uykusuz, Zeki Bey-
ner, Burhan Solukçu,
Şadi Dinççağ, Mistik.

©

Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
60, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

20 Şubat 1964

Cilt : 6 — Sayı : 8

YIL : 42

©

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Türkiye, Rusya, Kıbrıs

RUSYA ile bitişik komşu
olmak bir coğrafya talih-
sizliğidir. Biz, bu talihsizliğe
uğramış milletlerden biriyiz.

İkinci Dünya Savaşında
Alman orduları Moskova do-
laylarında döğüşürken, bizi
de bu ateş bayramına itenle-
re karşı, rahmetli Refik Say-
dam'ın söylediği güzel bir sö-
zü hatırlarım:

«Yıkılırken bile uzak dur-
mak isterim, demişti, üstü-
me çökmesin diye.»

Bu Slav seline karşı, bir za-
manlar, eski Osmanlı İmpa-
ratorluğu sağlam bir setti.
Onu, biz içeriden, düşmanlar
dışarıdan, elbirliği ile yıktık.

Yeni dengeyi Cermen güçlü
kurdu. Alman orduları, her
dakika yatağından taşma teh-
likesi gösteren bu ılık deniz-
lere susamış sele karşı yeni
ve sağlam bir set çektiler.

İkinci Dünya Savaşı'nın za-
fer sarhoşları bu setti de yıktı.

Şimdi yeni bir denge kurul-
muştur: Bir tarafta Amerika
ve NATO devletleri, bir taraf-
ta Sovyet Rusya ve zincire
vurulmuş peykleri...

Biz, birinciler arasındayız.

Dünya gücünü elinde tutan
bu iki topluluk arasında sı-
cak savaş yoktur. Alış veriş
vardır. Diplomatik bağlar
kopuk değildir.

Stalin idaresindeki saldır-
gan Rusya'dan, Türkiye, hak-
lı bir güceniklikle uzaklaş-
mıştı. Bizim bütünlüğümüze
göz koymuş bir komşu ile
dost olmamızı hiç kimse isti-
yemezdi elbet.

Kruşçev eski liderini lânet-
lerken, arasına Türk - Rus
dostluğunu yenilemek isteği-
ni de belirtmiştir. Moskova'yı
ziyaret eden parlamento
üyelerimize, bu dostluk duy-
gularına yardım teklifleri de
katılarak el uzatıldığını ga-
zetelerde okumuştuk. Bunlar,
güzel belirtiler, sevindirici
belirtilerdi.

Bu gösterileri, Türk hükû-
meti nasıl değerlendirdi, bil-
miyoruz.

Ama şimdi bildiğimiz bir
şey var: Kıbrıs cinayetleri
karşısında Sovyet tutumu.

Bu eski Türk adasında, sı-
nır ve kader komşumuz Yu-
nanistan'ın silâhlı kadını Rum
çeteleri, silâhsız ihtiyarlarımızı,
silâhsız kadınlarımızı,

mız, silâhsız çocuklarımızı
boğazlıyorlar. Sıngılı ile yum-
ruk, bomba ile taş döğüşü-
yor.

İnsan haklarını korumak,
cinayetleri önlemek için ada-
ya çıkarılmak istenilen Nato
kuvvetleri karşısında, Kruş-
çev'in Türkiye'ye uzanan dost
eli «Hayırlı» diye kalkıyor.
«Bağımsız bir devletin işle-
rine karışamazsınız!»

Cinayetin, bir devlet işi, bir
devletin iç işi sayılması, kırk
yıllık cinayetler rejimi için
şaşılabilecek bir hukuk anlayışı
değildir.

Sovyet Rusya'yı, alışık ol-
duğu bu anlayışta haklı bile
saysak, Kıbrıs'ı, tıpkı Fransa,
tıpkı İtalya, tıpkı İngiltere
gibi bağımsız bir devlet saya-
bilir miyiz?

Kıbrıs'ta yaşayanlar, va-
tanları olan insanlardır:
Türklerin vatanı Türkiye,
Rumların vatanı Yunanıs-

tan... İki ayrı bayrağın insan-
larını, üç garantör ordunun
güvencesi altında bir yeni
bayrağa bağlamak, ona ba-
ğımsız devlet özelliğini verir
mi?

Hele bu uydurma devletin
başkanı, elinde asâ yerine
sıngılı taşıyan bir çete başı
olursa...

Kıbrıs, Akdeniz'in sularını
ve insanlığın suratını kızar-
tan bir yaradır. Sayın İnö-
nü'nün, hava alanında cömert
buselerle kucakladığı Dışış-
leri Bakanı başarısız Londra
seyahatini nasıl bir sonuca
götürecek, bilmiyoruz.

Ama bildiğimiz başka bir
şey var: Türkiye - Sovyet
Rusya dostluğu, Kruşçev'in
Kıbrıs politikasıyla tekrar
Stalin'in bıraktığı, çatık, küs-
kün, kuşkuntulu noktaya dön-
müştür.

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Baksana Paşamıza, her tarafı Kıbrıs kesilmiş!

İNSAN Sarrafı KÖPEK

HASTANEDE kaldığım zamanlar kilo almıyorsam da, hiç değilse zayıflamıyorum. Ama en çok altı ay tutuyorlar hastanede. Her taburcu edilişimden sonra bir-iki kilo zayıflıyorum, tabii açlıktan... Benim için önemli olan şişmanlamak değil, zayıflamamak. Hastaneden son çıkışımda elbiselerimle kırkükilo geliyordum. Onun için, karışısına çıktığım adam, büyük bir şaşkınlıkla,

— İş mi? dedi, ne iş yapabilirsin sen?

— Ne iş olsa beyfendi... dedim.

— Bu halinle, öyle mi?

— Halim iyi olsa, ne iş olsa yaparım der miyim hiç Beyfendi? Benim halime düşenler «her ne iş olsa yaparız» derler.

Bu sözüm hoşuna gitmiş olacak ki,

— Otur bakayım... dedi.

Çenesiyle gösterdiği koltuğa oturdum.

— Aç kulağımı, şimdi beni iyi dinle!

Bana anlattıkları özetleyin şunlardı: Adımı çok duyduğum, büyük zenginlerimizden V. B. nin evine gidecektim. Bay V. B. pazar günleri öğleye dek kesinlikle evinde olurmuş. Hiç çocuğu olmadığı için Bay V. B. köpeğine çok düşkünmüş. Evde beslenen köpeği, çocuğu gibi, gibi de değil, çocuğu olarak sevmiş. Daha doğrusu, köpeği çok seven karısıymış, ama o da karısını çok sevdiğinden, onun sevdiği köpeği de çok seviyormuş. Bu köpek, öyle bir köpekmiş ki... İnsandan, hem de şöyle böyle değil, insan denilecek insandan daha da akıllıymış. Öyle bir içgüdü, hayvansı bir sezgisi varmış ki, iyi insanı kötüden şıp diye ayırdedermiş.

Bay V. B. bu köpekle insanlar üstünde test yaparmış; köpeğin yılışıp sokuldukları iyi, hırlayıp havladıkları da kötüymüş ona göre. İnanılacak gibi değil ama, gerçekten de böyleymiş; şimdiye kadar Bay V. B. köpek testinden geçirdiği insanlar üstünde hiç aldanmamış.

Bana diyordu ki:

— Ne yap yap, kendini köpeğe sevdirmeye bak. Köpeğin sevdiğini hanımı da sever, hanımın sevdiğini de Bay V. B. sever. Anladın mı? Bay V. B. köpeğin sana hırlamadığını görürse, iş de verir, yardım da eder...

Hiçbir umarım olmadığı için, bana dediklerini denemek zorundaydım. Pazara iki gün vardı. Cebimdeki on lirayla iki gün yettim. Cumartesi öğle ve akşam yemek yememişim. Pazar sabahı da ağzuma bir şey koymadım. On liramdan artan üç lirayla da bisküvit, biraz kesmeşeker, çukulata, bir parçacık da sucuk aldım. Bunlar, beni sevmesi için, bir yolunu bulabilirim, gizlice köpeğe vereceğim rüşvetti. O kadar açtım ki, içimden hiç olmazsa bisküvitlerden birkaçını yemek isteği geliyor.

du; ama kendimi tuttum, yemedim.

Bay V. B. nin bana verilen adresteki evine gittim. Gümüşsuyu'ndaki apartmanlardan biri; giriş kapısından birinci kat, ama apartmanın öbür yüzü çok yüksek...

Bana burasını sağlık veren adamın dediği gibi, kapıyı açan kadın beni içeri sokmak istemedi. Ben de adamın bana öğrettiği gibi yalan söyledim:

— Beni Beyfendi çağırıyordu, geleceğimden haberi var...

O zaman içeri alındım. Kadın, — Buyrun, burda bekleyin! dedi.

Gepgeniş bir salon, saray gibi dayalı döşeli... Denize bakan geniş pencerenin yanına gittim, aşağısı derin, belki altta daha dört kat var.

Aklım fikrim köpekteydi, heyecan ve korku içinde ne olacak diye bekliyordum. Kendimi eski

bir arenada sanıyordum. Az sonra açılacak kapıdan aç aslanlar üstüme saldıracak...

Pencere önünde, elim cebimdeki bisküvitte hazır bekledim. Aradan ne kadar zaman geçti, kestiremiyorum, karşımdaki boyalı kapının bir kanadı yavaaşa yavaş aralandı ve bir baş göründü. Evet, bunun bir baş olduğu kesindi, ama ne başı olduğunu bir türlü anılamıyordum. Yaşlı, yanakları sarı, koskocaman bir insan başına benziyor ama, hayır değil... Öküz başı desem, boynuzları yok... Yahu, bu baş ne başı? Belki de beklediğim köpektir diye de düşünmedim değil, ama köpek olamaz, çünkü kapının tokmağından en az dört karış yukarda duruyor. O her ne başıysa, gözlerini bana öylece dikmiş, hiç kımlıdamadan duruyor. Ben, ipnotize olmuş gibi kaskatı kesildim, evet kaskatı... Yoksa, çoktan oracığa yığılıverirdim.

Bir zaman — ne kadar bilmem — karşılıklı bakışıp durduk. Sonra sonra benim aklım

İçeri girmekle kalsa iyi, girdikten sonra, insan gibi, bir de kapıyı kucıyla kapadı. Karşı karşıya kaldık. Yanakları ve dudakları sarkmış, dişleri görünüyor, sanki sırtıyor namussuz...

Hırladığına göre benim içyüzüm anlaşıldığından artık işe alınmak ihtimalim yok ya, burdan nasıl sıvışıp canımı kurtarsam!

Bir adım attı:

— Hırrr!

Bereket durdu, yine vicdanlı köpekmiş... Sağ yanda bir kapı görmemle... Aman dur, köpek başımı çevirmeme, kıpırdama müsaade etmiyor. İçimden bir hızlansam da kendimi kapıdan atıp, arkadan kapasam, imdaat diye bağırırsam diyorum ama, yetişip paçamdan kaparsa, beni sağ bırakmaz.

Ötedenberi duyarız, soyunuk adama köpek salmaz, derler. Hani soyunayım da, dedim, elbiseyi koltuğuma alırsan kapıdan sıvışırsın. Ne mümkün? Parmağımı kımlıdatmamla hırladı. Hırlıtısı insanın ödünü koparmaya yeter...

Yahu bu koca evdeki insanlar nerde? Bağarmaktan başka umar yok. Nasılsa benden, hiç elimde olmadan,

— Beeee!.. diye bir ses çıktı.

Neden «Beee...» dedim, ardından ne diyecektim, bildiğim yok. Böyle zamanda insanda akıl mı kalıyor ki, ne diye bağıracağını bilsin... Benim, sözüm ona dışardakilere seslenmek için.

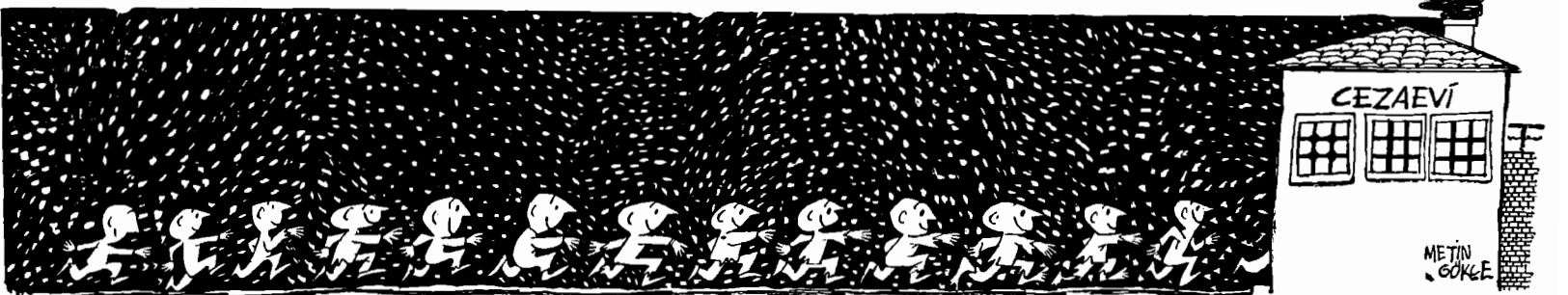
— Beeee... dememle, köpek de,

— Hırrrr!.. diye cevap verip iki adım daha yaklaştı bana...

Hemen aklıma cebimdekiler geldi; gelgelelim parmağımı kımlıdatsam hırlıyor. Birden bisküvitleri önüne attım. Hırlamadı, iyi... Çukulatayı, arkadan kesme şekerleri, sucuk parçasını attım. Yerdeki parçaları gibi yantı, içrenmiş gibi burnunu çekti. Ne dersiniz, yemedi yahu... Bu kadarı da iyi, alışıyoruz birbirimize. Ne demişler: hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa konuşa anlaşır.

Bu canavrayı yumusatayım diye bir-iki söz sövlüvüm. Akıllı köpek dediler. belki sözden anlar, dedim. Sesimin en tatlı uyuyla,

— Bobbi, bobi... canım be-

Gümüşpala: «Vergi reformuna karşıyız» dedi.

Gümüşpala — Dokunmayın benim milyonerlerimel..

Kara cellât!

Bir Piyer Lermit bırakmaz böyle bir şerrilhalef,
Semti İblis'den, muhakkak, böyle mel'un hortlamaz.
Öyle iğrençtir Makaryos, ölse aklıktan domuz,
Bastığı toprak civarında, emin ol, otlamaz.

Suzi Can

nim!.. Sen ne şeker şeysin... Gel, gel bana... dedim.

Cevabı hırhıyarak dişlerini göstermek oldu. Hoşuna gideyim diye dudaklarını büze büze konuştum:

— Vay kerata vay...

— Hırrr...

— Maşallah... Pek de cicisin... Senin adın ne bakayım?..

— Hırrr...

— Sesini sevsinler... geh kuçu kuçu... kuçu kuçu... Hanımış benim oğlum!

— Hırrr...

— Canım... Yavrum... bi tane benim!..

— Hırrr...

— Gel bakayım bana, gel ağabeyine!.. ge canım!.. Ge şekerim!..

— Hırrr!...

Hayır, taş kalbi yumuşıyacak gibi değil; insafın, merhametin zerresi yok alçakta. «İnsan gibi bir köpektir» dedikleri demek gerçekmiş.

Doğrusu ya, üstüme atlamayışından ben biraz da yüz buldum. Karnum da iyice aç, nasıl olsa o yemiyor, ben yiyeyim diye, en yakınım düşmüş bisküviti al-

maya uzandım. İşte o zaman felâket oldu. Tıpkı kartun filmlerde olduğu gibi birbirimize girdik; havada birkaç perende atıp, yere, duvara kendimi çarptığımı biliyorum. Köpeğin dişleri paçamdaydı. Kapının karşısındaki merdivenden penbe sabahlıklı bir kadın iniyordu. Kadına çarpmamla, ikimiz birlikte birkaç basamak yuvarlanıp yere uzandık. Kadın altımda, köpek üstümdeydi. Ama şaşılacak şey, köpek yüzümü yalıyordu, kuyruğunu da sallıyordu. Altımdan çözülen kadın,

— Siz kimsiniz? dedi.

Ben o kadar şaşırılmışım ki, — Köpek benden hoşlandı... dedim.

Kadın, çok güzel ve gençti, kalçalarını dalgalandırarak yürüdü gitti; köpekle ben kaldım. Bir de baktım, pantolonun bir paçası ağından paçaya yırtılmış. Köpek çevremde durmadan kuyruk sallıyor. Allah Allah, bu nasıl iş... Hattâ, elimle başımı bile okşadım.

Öylece sokağa çıkamıyacağım için, yırtık paçamı yakamdaki toplu iğnelerle tutturayım diye, çıktığım salona girdim, köpek

de arkamdan. Fakat, bırakmıyor ki, paçamı tophıyayım... Beni göğüsleyip yere yıkıyor, sonra yüzümü gözümü yalıyor. Her yanım köpek salyası içinde kaldı. Ayağa kalktım mı, iki ayağını omuzuma dayayıp, yıkıyor beni yere... Belli ki hayvanın canı oynaşmak istiyor. Sanki demindenberi hırlayan o değil... Yuvarlanıyoruz halıların üstünde, altalta üstüste... Hastayım bir yandan, açlık bir yandan, o kadar da korku çekmişim, bende can kalmamış ki... Biz iyice birbirimize alıştık. Hattâ ben yerdeki çukulataları, sucukları, bisküvitleri toplayıp yemeye de başladım. Ona da verdim ama yemedi.

Artık ben rahatladım ya, belki Bay V. B. sesimi duyar diye, köpeğe olmadık dalkavukluk yapıyorum...

— Kuçu kuçu... Şekerim benim... Minnoşum benim... Ge bana, ge bakayım...

İyice kanımız kaynadı.

Kapı açılıp Bay V. B. içeri girdiği zaman, köpek papuç kadar diliyle suratımı salyaya boğmaktaydı.

Bay V. B. nin ilk sözü,

— Sizi sevdi... oldu.

— Eksik olmasın... dedim.

— İnsan sarrafıdır, herkese kanı kaynamaz. İyi insanı derhal tanır.

— O sizin iyilğiniz beyfendi... Fakat köpek bırakmıyor ki, beyfendiyle rahatça konuşayım.

— İnsan gibi sözden anlar...

— Ah nerde efendim, dedim, keşki bütün insanlar onun kadar sözden anlasalar...

Köpeğine,

— Hadi dışarı Rintin! dedi.

Koca köpek kuyruğunu apış-

na sokup dışarı çıktı. Bay V. B. gülümsüyerek,

— Pantolonunuz? dedi.

— Oynaşırken şey oldu, zararı yok efendim... dedim.

Sonra bir iş ricası için rahat-sız ettiğimi, beni gönderen zatın adını söyledim.

— Yarın bankaya gelin! dedi.

Teşekkür ettim, evden çıktım.

Bir zaman bu bilmeceyi çözemedim: Köpek ilkin neden bana hırlamış da, sonradan beni sevmişti?

Aileyi yakından tanıyanlardan birisi bu sırrı çözdü:

— Gerçekten çok akıllı köpektir, dedi, hanım köpeği öyle alıştırmıştır ki, kiminle düşüp kalkarsa köpek o adamı hemen tanıır. sever... Bunun dışında eve yabancı biri girerse parçalar... Siz hanımla düşüp kalktınız mı?

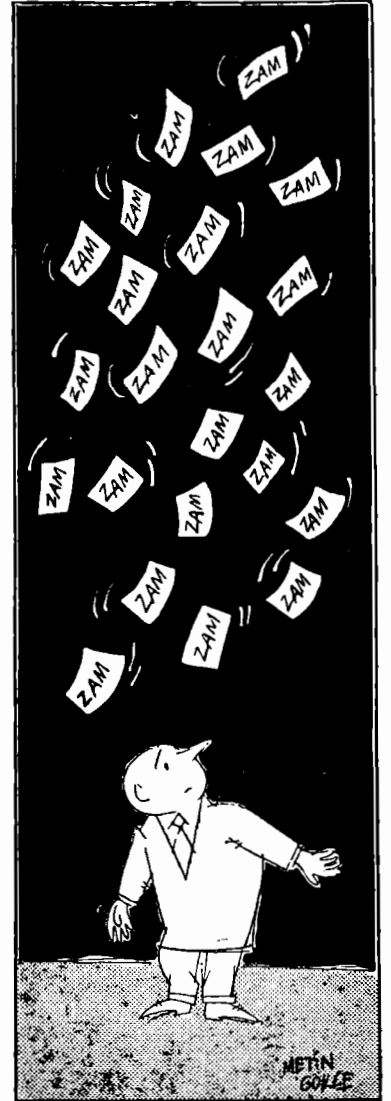
— Evet, dedim, merdivenden dört-beş basamak düşüp, sonra kalktık...

— Tamam... Ondan sonra köpek sizi sevmiştir, yoksa parçaları siz. Ne de olsa hayvan bu, sizin niçin düşüp kalktığınızı ne bilsin?

Bu yaşıma kadar insanların pezevenğini çok gördüm ama, köpeğin godosunu ilk görüyordum. Siz şu insanlardaki kabiliyete bakın ki, köpekleri bile gavatlığa alıştırıyorlar.

İşe mi? Havır, giremedim. Hanım «Almayın!» demiş.

Aziz NESİN

— Anlaşıldı... Karakuş gelmiş!..

PAZARTESİ :

Sovyet Rusya: «Yooook, diyor, Kıbrıs'a NATO kuvvetlerinin çıkmasına razı değilim... Bu bağımsız bir devletin içişlerine karışmak olur!»

Pekiy, vatanlarının kurtuluşu için silâha sarılan Macar'lara karşı Sovyet saldırısına ne diyelim?.. Kızıl ordunun tankları onbinlerce gencin kaburga kemiklerini kırıp geçti. Bu, bir memleketin içişlerine karışmak değil midir?

Hani: «Gel sana din dersi vereyim» diye medresedeki odasına attığı bir güzelle sarımaş dolaş olan hoca, bir ara:

— Çıkar şu ipek gömleğini, diye bağırır, vücuduma değmesin, günahıdır!

Yobazın taassubuna şaşan kadın hayretle sormuş:

— İlâhi hoca, ya bu senin yaptığın iş pek mi sevap?

Aralarında fark yok.. Onlar da politikanın yobazı!

SALI :

Bakırköy'de hamama giden iki arkadaş, polise müracaat ederek soyulduklarını söylemişler. İddiaya göre, çalınan şeyler şunlardır:

135 lira para, yirmi dokuz bin liralık çek, şoför ehliyeti ve bir miktar sigara kâğıdı...

Ama bütün bunlar, ceplerinden çalınmamış.. Elbiselerle beraber yürütülmüş.

Hani, hamama her gidişinde:

— Ulan benim saatimi, kordonumu çalmışsınız...

— Ulan benim para kesemi almışsınız...

— Ulan benim gümüş tabakamı aşırılmışsınız...

Diye gürültü çıkaran ve her seferinde ödeten yeniçeriye, nihayet bir gün bir oyun oynamışlar: Herif yıkanıp çıkınca bir de bakmış ki, ortada kavuğundan başka bir şey yok...

Ayağında nalın, belinde peştimal, burma sarıklı kavuğunu başına giyip hamamcının karşısında boynunu bükmüş:

— İnsaf et ağa, demiş, ben buraya böyle mi geldim?..

135 lira, şoför ehliyeti, sigara kâğıdı, yirmi dokuz bin liralık çek bir yana... Ama, bütün elbiseleri çalınan bu iki müşteri, bellerinde peştimal, ayaklarında nalın, yeni-

Tütünlerimizle rekabet, fındıklarımızla rekabet, meyvalarımızla rekabet, kromlarımızla rekabet derken, eyvahlar olsun, dış piyasa kızlarımızla da rekabete başladı... Acaba Ortak Pazar'da bu da mı var?

Alman evlendirme enstitüleri, memleketimizde adreslerini topladığı bekâr gençlere mektuplar yağıdırıyorlarmış: Nasıl bir zevce istersiniz? Esmer mi, sarışın mı, kumral mı?.. Boy ne kadar, kilo ne kadar, yaş ne kadar olsun?.. Kaç dil bilsin?.. Kaç çocuk doğursun?.. Ellinden hangi işler gelsin?

Malûm ya, çoğumuz Avrupa malına meraklıyızdır. İster misiniz, Almanya'dan

PAZAR

trenler, uçaklar gelin taşırken kızlarımız evde kalsınlar.

İki Amerikalı çavuş kandırmakla bu rekabeti önleyemeyiz... Tek çıkar yol, kızlarımızın, güzellikleriyle olduğu kadar zekâlarıyla, bilgileriyle, kadınlıklarıyla de Türk gençlerine emniyet vermeleridir. Parmakları, kaş kalemi, dudak boyası kadar iğne tutmayı, makas tutmayı, kepeç tutmayı da öğrenmeli... O zaman, hiç korkmasınlar. Alman evlendirme enstitülerinin: «Şu sarışını alır mısın?.. Şu kumralı alır mısın?.. Şu mavışı alır mısın?» tekliflerine karşı, gençlerimizin verecekleri cevap iki kelimeden ibaret olacaktır:

— Yoh... Alaman!..

çeri ağası gibi hamamcının karşısına dikilebilirler:

— İnsaf et ağa, biz buraya böyle mi geldik?

ÇARŞAMBA :

Billyorsunuz, İstanbul Valisi, Bern elçisi, İmar ve İskân Bakanı, Sağlık Bakanı derken, Fahrettin Kerim Gökay dostumuz şimdi Y.T.P. genel başkanı...

Basın kuşlarına:

— Biz, demiş, apdestimizi alıp namaza başladık...

Acaba ne namazına başladılar?.. Sabah mı, öğle mi, ikindi mi, akşam mı, yatsı mı, teravih mi?..

Partinin bugünkü haline bakıp aklımıza bir şey daha geliyor: Sakın cenaze namazı olmasın!

PERŞEMBE :

Milletvekilleri, senatörler, sarı kart sahibi gazeteciler, Şehir Meclisi üyeleri, vapurlarda bedava yolculuk eder...

Şimdi alınan bir karara göre, yine bedava seyahat edeceklermiş ama lüks salonlarda oturanlar elli kuruş lüks farkı ödiyeceklermiş... Hattâ Cumhurbaşkanı bile.

Eh, sosyal adalette bir adım daha attık demektir: Vatandaşla aramızda hiç olmazsa elli kuruşluk bir eşitlik kuruldu!

CUMA :

Valimiz Niyazi Akı, talihsiz İstanbul'un güzel bir talihli-

dir: Bu toprağı ve bu toprağın insanını içinden tanır. Tarihimizi, satır satır bilir. Asıl önemlisi, belki kafasından da büyük bir kalbi vardır. Büyük kalb, ne güzel şey... Bir Fransız filozofu: «Kafa düşünür, kalb bulur» diyor.

Niyazi Akı, vilâyet umumî meclisinde bütçe konuşulurken, Nişantaşı'ndaki «Vali Konağı»nın, yıllık bakımı için, her sene kırk üç bin beş yüz lira harcandığını, bu masraflı konağın daha faydalı bir işte kullanılmasını söylemiş. Ama, meclis üyeleri «Türk milletinin şan ve şerefini» ileri sürerek kabul etmemişler.

Bu da doğru bir görüştür belki... Ancak öyle bir konakta oturunca, ona göre hizmetçiler, uşaklar, ahçılar ister... Bu hizmetçiler, bu uşaklar, bu ahçılar ise vali maaşı ile olmaz.

Vali maaşını mı merak ettiniz?.. Konak masrafının yarısından az!

Ne tuhaf. Türk milletinin şan ve şerefini konakta düşünürüz da konukta düşünmüyoruz bir türlü!

CUMARTESİ :

Adalet Partisi, Ankara'da ve İstanbul'da iki fena damga yedi. Ankara'dakini biliyorsunuz, Konya Milletvekili kürsüye çıktı ve açtı ağzını,

yumdu gözünü... Ama öylesine açtı ve öylesine yumdu ki, partisi bile: «Bu konuşma kendi adınadır, biz beraber değiliz» demek zorunda kaldı.

Şaştığımız şey şudur: Bu adam doktormuş da... Biz, Tıp Fakültesi'nden vali, elçi, şair, bakan, hattâ başbakan, hattâ doktor bile çıktığını bildirdik. Ama böylesine bir politika sapığı çıktığını ilk defa görüyoruz.

İstanbul'daki bir başka rezalet: Yine Adalet Partisi'nin bir üyesi, hem de başta gelir bir üyesi morfin kaçakçılığından yakavı ele verdi!

Bu Millet Meclisinde değil ama, Şehir Meclisinde âza... A.P. nin de il idare kurulunda bir yönetici!

Yüz binlerce üyesi olan koca bir parti bu. İçinde böylesi de bulunabilir diyemeyiz. Bunlar, adı parti defterinde yazılı rastgele iki kişi değil. Biri parti listesinden milletvekili adayı gösterilmiş, öbürü Belediye Meclisi adayı...

Hani Bektaşî tahtakurusunu iki parmağı arasında ezdikten sonra gözlerini gökyüzüne kaldırıp: «Yarabbi, bunu yaratırken hiç kokusuna bakmadın mı?» demiş... Bunlar da öyle: Seçim listesine koydukları, vatandaş güvenine sundukları adamların bile kokusuna bakmamışlar!

— Aaa, bakın çocuklar, bizim yuvamız varmış!..

Ferit Melen: «Sofralarda lokmalar her gün ufalıyor..» dedi.

Bir lokma

Bir insanın kalbi başka bir insana takıldı. (Gazeteler)

Yazısız

ANKARA MEKTUBU

Avşa adası:

Mademki bazı düşünceleri çuvala tıkarcasına, ağzına üç tur sicim dolandırıp içime tıkmağa mecburum, ben de bu hafta acılı Ankara'dan uzaklaşayım!

Avşadayım bu hafta... Size berrak, lâtif, zarif şeylerden bahsedeceğim...

Herhalde su, deniz, gök, şu «Milletvekilleri, sille tokat birbirlerinin üstüne yürümüş» şu «akaryakıt zamlanmış» konularından daha ferahlatıcı... Öyle değil mi?..

Erdek'ten kalkılıyor motörle, Marmara adasına uğranıyor, sonra uzaktan pösteki gibi yayılmış gözüken, adanın mütevazî iskelesine yaklaşıyor...

Avşa, yanık granit ve yeşillik karışımı... Granitin her tarafından sular fışkırıyor... Yeşillğin her tarafından da üzülm. 50 çeşit üzülm var Avşada... Şarabı, yarım milyonluk bir şehri mestedeck kadar üzülm... İsterdim öyle bir şehri mestetmek... Çehrelerin abusluğunu, ruhların pasını, ifadelerin pusluluğunu yok etmek için...

Ankara'dan son götürdüğüm manzara, nedense AP. li bir milletvekilinin kürsüdeki hali... Sessiz harflerden hınç alarak, sağ kolunda durmadan açılıp kapanan bir yay varmış gibi konuşan «Benim düşüncelerim... Benim fikrim... Benim vardığım karar...» Hepsî sana mübarek olsun hazret, Avşanın denizi ne güzel bir bilsen, düşüncelerinden de fikirlerinden de, kararlarından da vazgeçersin!

Araplar ve Avşa:

İki köyü var Avşa'nın: Araplar ve Avşa... Birine kızmışmış Sultan Hamit. Arapmış kızdığı. Sürmüş adaya. Ben böyle «sul-

tanlı» kızgınlıklara çoktan fitim, fit... Siz?.. Kişiyi kızıp, cennete sürmek, sultanlara yaraşır!.. Ben «sürgünsüz» kızgınlıklardan korkarım... Araplar ismi ondan geliyor... İkinci köy Avşa...

Araplardaki halk daha çalışkan... Avşadaki... Pöf, çalışmak neymiş ki?...

Araplar'da bir tek kahve var.

Avşada on!

Arapların halkı üzüm yetiştirir, amma şarap yapılınsın diye Avşaya satar...

Adanın etrafında «dişli» bir kum var... Üç adım sonra da su derinleşiyor birden, insan ruhunda birden karşınıza çıkan

uçurumlar gibi...

Akşam, sanki güneş batmaz da, bir kıpkızıl dağ batar, suları taşıracakmışcasına... Büyük bir varlığın ölümüne benzer her akşam düşüşü... Ayyy, bıktık küçük varlıklardan... Onlar zaten ölmüyor kolay kolay!

Balık bollu... Meydanda kızartılıyor... Şalvarlı, gülbüz, alınlarından, iri iri ter damlayan Avşalı kadınlar tarafından... Tavayı tabağa çevirip, size bir uzatışları var... Sırf bu «katıksız» jest, Avşa yolculuğuna değer... Bir de size soğan getiriyorlar. Yumurğunuzla böldüğünüz, dünyayı ikiye bölercesine!

Kimli de o iri barbunyaları çiğ yiyor deniz suyuyla yıkayıp... Yooo, öyle burkulmayın, her şey alışkanlık meselesi... Bunca değer, bunca fikir, kütür kütür yeniyor da, bir barbunya için mi burulacaksınız?.. E, dünyada gürültüler zaten bir barbunya boyunu aşmayan şeyler için kopar... Daha büyük gürültü çok büyük cesaret işidir!...

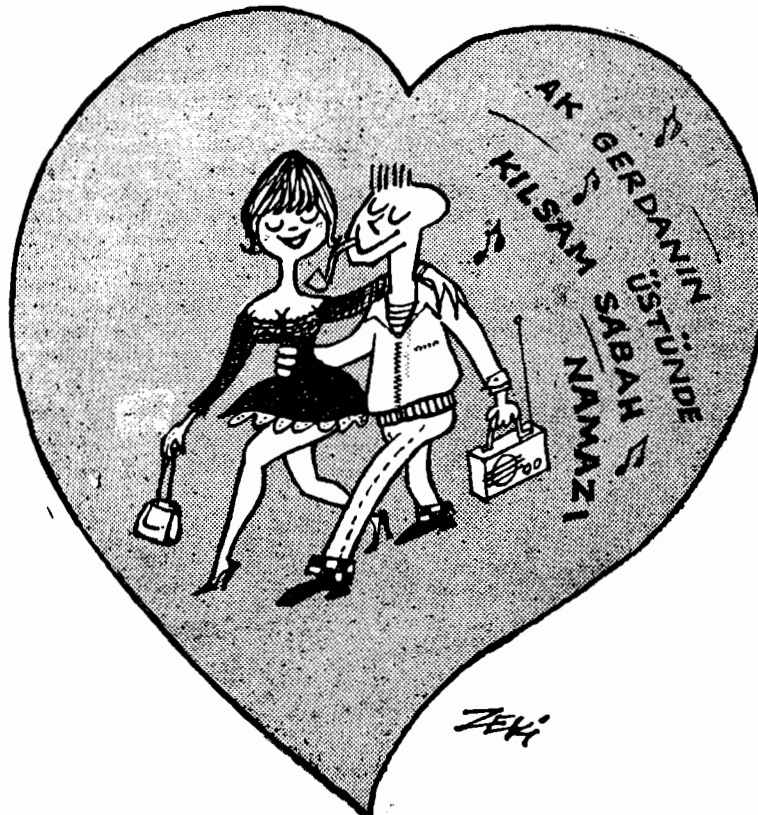
Tavşan sürüyle adada... O elli çeşit üzüme musallat... Avşalının bir gıdası da o sırf bir lokma et için üzümlle beslenen piliç kadar tavşanlar... Hem acıyorlar onlara, hem derilerini yuluyorlar... nsn bu!

Avşa halkı son derece olgun... Kaçları göçleri yok... Akşamcılık, son derece efendice!

Avşa yumuşatan bir yer... Avşa ruhu kinlerinden temizleyen bir yer... Avşa iyilik aşılıyan bir yer... Gücüm yetse, ruh tedil-i havası için Avşa'ya kimleri, kimleri, kimleri göndermem!.. Ama fayda eder mi dersiniz?..

Dudak büktüğünüzü görür gibiyim... Ben de dudak büktüyorum zaten! **Nimet ARZİK**

Bir Alman ve bir Amerikalı aşk uğruna müslüman oldu. (Gazeteler)

Yazısız

MUKADDER, koşa koşa merdivenleri çıkıp, heyecanla kapıyı çaldı. Biraz bekledi. Açılmadığını görünce, üst üste birkaç sefer daha çaldı. İçeriden, yavaş yavaş yaklaşan gamsız adımların sesini duydu. Yarı açılan kapının çerçevesinde, şişmanca, orta yaşlı bir kadının yüzünü görünce sevinçle haykırdı:

— Teyzeciğim!.. Canım teyzeciğim benim!

Boynuna atılırken, kadın da onu heyecanla kucakladı:

— Ayol Mukadder, nereden çıktın sen?.. Gel bakayım, şu yanaklarından öpeyim doya doya.. Kız, annen nerede?..

— O da geliyor. Ben hızlı hızlı çıktım merdivenleri..

— Ayol ne hakikatsiz şeylersiniz vallahi.. Gir içeriye hadi..

— Dur, gireceğim.. Annem de gel-sin..

— Gelir annen. Sen gir hele.. Kız, şu teyzeniz öldü mü, kaldı mı diye hiç aklınıza gelmez mi?.. Hadi, diyelim ki, İstanbul'a geleliyorsunuz.. Ama insan, arada bir, iki satırlık bir mektup da yazamaz mı?..

— Vallahi bilmezsin hâlimizi teyzeciğim.. Ne zaman elime kalemi alacak olsam, muhakkak bir engel çıkıyor. Zaten bizim, epidir buraya gelmeye niyetimiz vardı. Bugün, yarın diye diye ancak şimdi nasipmiş..

— Hadi hadi, sen o lâfları terliklerime anlat!

Merdivenin trabzanına tutuna tutuna Yeşime Hanım da basamakları çıktı.

— Oooof, aman.. Yoruldum, diye mırıldandı. İfakat hanım:

— Ayol hasba, dedi. Dünyanın öbür ucundan mı geliyorsunuz yoksa?..

— Sorma nonoşum.. Dünyanın öbür ucundan gelmiyoruz ama, dünyanın öbür ucuna gidiyoruz.. Gel bakayım İfakat'çığım, seni bir öpeyim..

— Ah nonoş kardeşim benim.. Senesi oldu görüşmiyeli..

İkisi de birbirlerine sarıldılar.. İfakat Hanım:

— Hadi girin içeriye, dedi. Bavullarınız filân yok mu?..

Mukadder atıldı:

— Bavullar arabanın bagajında kilitli..

— Ayol bekletmeyin taksiyi.. Şoför çıkarırsın yukarıya..

— Taksi değil teyzeciğim.. Kendi arabamız..

— A, aaaa.. Hayırdır işallah.. Ayol ne zaman sizin arabanız oldu?

Yeşime hanım tamamladı:

— Sorma İfakat'çığım.. Bizim her şeyimiz değişti artık.. Biz şimdi, o senin bildiğin aile değiliz.. Zengin olduk, zengin.. Girelim içeriye de, hele şöyle bir oturalım.. İki soluk nefes alalım..

— Girsene.. Kapının önünde sohbet edecek değiliz ya..

— Eniştem evde değil mi?

Pıyango AİLESİ

Adnan Veli

— Duvar saatini bırakmıştı tã-mirciye.. Onu almaya gitti.. Neredeyse gelir..

Yeşime hanım, kendini misafir odasındaki koltuklardan birine bırakırken:

— İfakat'çığım, dedi.. Şu perde-leri açsana kuzum biraz.. İnsanın içine kasavet basıyor..

— Sen şu kanapeye otur da, ben şu perdeyi açayım.. Ayol bayram tatili yapmak için mi İstanbul'a geldiniz?..

— Bayram için geldik ama, esas bizim havramımız epi sürecekt..

— Ayol böyle rûmizli rûmizli konuşuyorsunuz da, insan büsbütün merakta kalıyor.. Ne oldu Allah'aşkı-na, anlatsanıza..

Kız atıldı:

— Teyzeciğim, dedi.. Biz artık enikonu zengin sayılırız..

— Ayol, merak ettim vallahi.. Spor-toto mu çarptı yoksa?..

— Ne spor totosu, ne piyangosu.. Mukadder'çığımın talihli birdenbire açıldı. Zaten Cenâbı Allah bir kimseye «Yürü yâ kulum» demiye görün.. Bizim kız besbelli Karun burcunda doğmuş!

— Ayol Yeşime'çığım.. Mantonu çıkarıp da, şöyle bir soyunup dö-künsene.. Bizim ev sıcaktır..

— Yooo kardeşim, öyle uzun uza-dıya oturacak vaktimiz yok ki.. Şimdi Hilton'a gidip yerleşeceğiz.. Sonra gene geliriz..

— Hilton'a mı?.. Ayol Hilton'da mı kalacaksınız?..

— Helbette ya.. Orada ayrılmış bir dairemiz var, bir hafta orada-ya..

— Vallahi insanı şaşırtmaktan yana birincisiniz.. Şimdi meraktan çatlıyacağım..

— Kız anlatsana teyzene, olup bi-tenleri..

— Anlatayım.. Bize Banka İcrami-yesi olarkten, geçen sene bir ev çıkı-mıştı..

— Onu yazmıştınız ya, mektupta.. Yeşime hanım tamamladı:

— Bankadan ev çıkmakla halsa neyse.. Ondan sonra bu şeytan kı-zın talihli bir açıldı ki, hiç sorma teyzesi..

Mukadder karıştı söze:

— Ama anneciğim, bu sırf talih işi değil ki.. Kendi aklımı kullan-madım mı?..

— Yooo, Allah var.. Kullandın.. Müslüman dini âşıkâre.. Benim kı-zım, akıldan yana da iyi imtihan verdi..

— Ayol anlatsanıza.. Çok sevin-yorum ama, içimden de bir ses «bunlar şaka ediyorlar» diyor..

— Vallahi şaka değil, kör ola-yım..

— E, anlatın öyleyse..

Yeşime Hanım, çantasından bir Gelincik sigarası çıkardı. Sedefli çakmağı ile yaktıktan sonra:

— Dur ben anlatayım, dedi.. Bili-yorsun, biz öyle zengin mengin in-sanlar değildik.. Kıza ben, baba-sından habersiz, üç kuruş beş ku-ruş çeyiz parası yapsın diyerekten arada bir eline bir şeyler sıkıştırırdım.. Akıllı kız, paraları üst başa harcayacağı yerde, götürüp bankaya yatırmış.. Valla yalan söylemiye-yim, iki ayın içinde üçyüz elli lira mıdır nedir, öyle bir para toplamış.. Hani Bankaların piyangoları var

yar.. Kızın göynü temiz olduğu için o çekmiş koskoca bir ev çımaz mı uze?..

— Vallahi duyduğum vakit ne ka-dar sevinmişim, ouemezsin..

— Eksik olma kardeşim.. Ondan sonra kızda bir merak başladı. İşte ondan sonra da işi piyangoculuğa döküp çıktık..

— Bilet mi aldınız?..

— Yok canım.. Bilmem ne ma-karnası diyerekten bir makarna var ya.. O makarnanın kâğıtların-dan altı tanesini biriktirip yollayan-lar piyangoya katılıyorlarmış..

— Eeee?..

— Biz de baktık ki, bu işin için-de kazanma umudu var, başka ma-karna yiyeceğimize o makarnalar-dan yiyiveririz diyerekten başladık o paketleri biriktirmiş.. Kız, ma-karna paketlerinin uçlarını bir zar-fın içine kesip kesip yolladı. Aradan bir müddet geçtikten sonra bir de gazetedeki ne görelim?.. 63 model otomobil bize çıkmaz mı?..

— Allah'aşkına?..

— Yalanım varsa, Profumo'dan beter olayım!

— Sonra?..

— Duuur, sonrası var bu işlerin.. Evi kazandık, otomobili de kazan-dık.. Bizim kız, bu sefer başka bir şey tutturdu: Biz evde buluşığı ye-şil sabunla yıkardık. Kız dedi ki «Yeşil sabun kullanmıyalım da «Ci-ci temizleme tozu»nu kullanalım, dedi. Onun da kutu kapaklarından beş tanesini topladık.. Kazanana buz dolabı veriyormuş.. Çamaşır makinesi veriyormuş, süpürge veriyormuş, daha başka şeyler de veriyormuş.. Uzatmıyayım.. Ha yeşil sa-bun olmuş, ha temizleme tozu ol-muş diyerekten biz yeşil sabunu bı-raktık, bu toza başladık.. Hem fena toz da değil hani.. Beş kutusunu bizim kız, gazetedeki adrese yol-ladı..

— Eee. Oradan ne çıktı?..

— Vallahi, billâhi buzdolabı çıktı..

— Hay Allah iyiliğinizi versin..

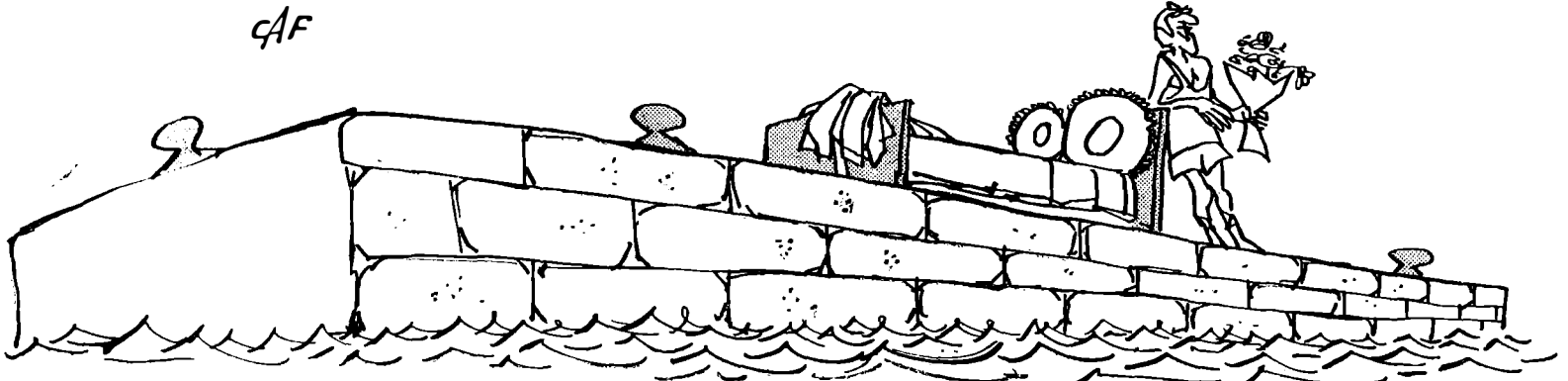
Kör olayım ne kadar sevindim.. Sonra?..

— Sonrası var helbet.. Ondan son-racığuma, biz evde çamaşır yıkar-ken, çamaşırın kiri kabarsın diye, akşamdan ısıtırken içine bir tutam soda atıyorduk. Bizim kız dedi ki «Anneciğim, dedi, artık çamaşır-ı soda ile yıkayan kalmadı. Biz de çamaşır suyu kullanalım» dedi. Bu-nun üzerine biz de çamaşır suyuna başladık. Bu çamaşır suyunun ga-zoz kapakları gibi kapakları var.. On-lardan dört tanesini biriktirenlere hediye-ler veriliyormuş. Biz de dört şişe birden aldık. Şişelerin kapak-larını çıkarıp mantar koyduk. Bi-zim kız, bu kapakları gazetedeki adrese yollamış.. Oradan da kazan-madık mı?..

— Aman tuh tuh tuh, nazar değ-mesin.. Ne kazandınız bari?..

— İstanbul'da Hilton Otelinde bir haftalık Bayram tatili kazan-dık!.. Şimdi ana kız yerleşeceğiz

Profumo skandalının meşhur seks bombası Türkiye'ye geliyor!.

Yazısız

Küçük Resimli İlanlar

ÇAĞRI

Oğlumuz Ali Şipsevdi ile kızımız Aynur Aynalı, bu gece saat ona doğru kömürlüğün kenarındaki izbe köşede dudak alış veriş yapacaklarından bu mutlu günümüzde tüm komşuların pencerelerini ve perdelerini sıkı sıkıya kapatmaları önemle rica olunur.

AŞK MALZEMESİ ALINACAK

1964 yılı içinde İstanbul hovardalarının ilâ-nı aşk dalgalarında kullanılmak üzere açık eksiltme ile 1500 adet tabanca, 2000 adet sustalı, 2500 adet kama ve şiş satın alınacaktır. Şartnameler her gün her yerde görülebilir.

ÖKÜZ ARANIYOR

Karakışın bastırması dolayısıyla Belediye otobüsleri yollarda kaldığından işbu arabaları yolcularıyla beraber çekebilecek güçte, çekim kabiliyeti fazla, öküz ve manda aranmaktadır.

İsteklilerin, parlak kâğıda çekilmiş üç adet 6x9 fotoğrafla birlikte ilgili ve bilgili makamlara acele müracaatları...

İSTANBUL RADYOSUNDAN

325 kuruş aylıkla radyomuz spiker alınacaktır. İsteklilerin 75 adet 18x24 fotoğraf, yedi nüsha iyi hâl kâğıdı, 16 kuruşluk pul, kömür karnesi, havagazı makbuzu ve eğer varsa sarı kartlarıyla birlikte vestiyer Murtazaya acele müracaatları..

Okur-yazarlığı askerlikte öğrenenler ve mikrofona başında öksürük sinyaliyle uzaktaki sevgililerine selâm yollamakta usta olanlar tercih olunur!

«ZİLLER KİMIN İÇİN ÇALIYOR?»

Çok Büyük Aşk ve Politika Romanı. Yazar: B.M.M. Başkanvekili

NURETTİN OK

Haftanın en önemli yayınlarından olan bu kitapta devamsız milletvekilleri-nin Meclisin olağanüstü toplantıları sırasında nerelerde ve kimlerle beraber sevgisel esintiler içinde oldukları yürekler paralayan bir dille anlatılmaktadır.

«Ziller Kimin İçin Çalışıyor?» Tüm milletvekillerinin ibretle ve dehşetle okuyacakları muhteşem bir eser.

Kitapçınızdan inatla, ısrarla arayınız. Bulamazsanız eserin kahramanlarını aramaya başlayınız. İnşallah seçim dönemi sonuna kadar bulabilirsiniz!

BAY VE BAYAN FİLM YILDIZI ARANIYOR

Bu hafta çevrilecek olan 138 kısımlık yerli, sine-maskop film için her yaşta, her boyda ve her tipte bay ve bayan yıldız aranmaktadır. İsteklilerin ana-dan doğma birkaç poz fotoğraf, bir defaya mahsus olmak üzere 100 lira kayıt ücreti ve seksapeli güçlerini gösteren birer kıta bonservisle birlikte «Şinayay Film Şirketi»ne çok acele başvurmaları..

otele.. Yiyip içme, yatıp kalkma masarifleri hep o dört şişenin içinden çıkıyor..

— E kardeşim, Cenabı Allah da bu kıza iyi talih biçmiş herhalde.. Aman başkalarına anlatmayın.. Vallahi nazar değer!

— Duuuur, daha bitmedi.. Kız bir akşam eve geldi, elinde bir paket.. «Ne masrafı yaptın gene?» diye sormama vakit bırakmadan kâğıdı açtı. Baktım, bir kangal sucuk.. Sucuğu eskidenberi severim ama, hazmı güç oluyor diyerekten epidi yemi-yorduk. Meğer onun da ukramıyesi varmış.. Sucuğun üzerindeki etiketlerini tophyanlara zengin hediyeler verilecekmış.. Bizim kız, bana tam bir hafta sucuk yedirdi. Dört tane etiketi tamam edip zarfa koyarak sucuk fabrikasına yollamış..

— Oradan ne çıktı?.. — İstanbul'dan Paris'e kadar gidip gelme uçak bileti, onbeş gün otelde kalma, yeme içme, hep sucuklara ait olacak..

— Eee, Avrupa seyahatini de kazandınız demek ki.. Vallahi ne sevindim, ne sevindim.. Daha başka bir şey de çıktı mı?..

— Çıktı ya.. Yeni bir yemeklik yağ çıkmış.. Adı belli değilmiş.. Yağın sabipleri, bu yağa en iyi isim takana onbin lira veriyorlarmış.. Kız da akşamları evde başladı ısırmaya..

— Sonunda buldu mu?..

— Buldu belbet.. Bu yağın adına Beslen yağı demek münasiptir diye yağcılara bir mektup yazmış.. Başkaları da başka isimler bulmuşlar ama, bizim kızın bulduğu en çok beğenildiği için bizim kızın adresine bir gün onbin liralık bir çek gelvermez mi?..

— E, vallahi, kismetin de artık bu kadarı olur..

— Duuuur, daha bitmedi hayatım.. Mukadder atıldı:

— Lezzet İşkenbecisini de anlat-sana anneciğim..

— Haa, dur, onu anlatayım.. Lezzet İşkenbecisinden bir ayda beş çorba içenler arasında kura çekilecekmış.. Biz akşamları kızın zoruyla işkenbeciye taşınmaya başladık.. Orada da şansımız yâver gitmez mi?..

— Eeee, oradan ne kazandınız?.. — Tam bir sene müddetle, her akşam bir tencere işkenbe çorbası yollıyacaklar..

İfakat hanım bir kahkaha attı:

— Ayol desenize ki, mutbâk masrafını da bedavaya getiriyorsunuz?..

— Kismet bir defa insanın kapısını çalarsa, biktırmadan gitmezmiş kardeşim.. Bizim kız gene üç beş kuruş toplayıp bu sefer başka bankaya yatırmış.. Oradan da..

— Ay dur.. Oradan da mı bir şey çıktı yoksa?..

— Kardeşim, ömür boyunca aylık gelir çıktı.. Her aybaşı gidip bankadan 1000 lira alacağız.. Artık bu para ile de geçinmiye bakacağız..

— Anne, daha bitmedi, ötekileri de anlatsana..

— Kız anlatıyorum ya işte.. On-

dan sonra teyzesi, karamelâ aldık, çamaşır makinesi çıktı.. Pastırmanın çemenini biriktirdik, ev eşyası kazandık.. Bersani pirinci aldık, halı kazandık. Keyif kürdanlarından aldık, dikiş makinesi kazandık. Mahallebi yapmaya piring unu aldık, bir senelik erzak kazandık. Diş macunu aldık, avize kazandık. Krik kırak aldık, çalar saat kazandık. İdeal sarmısaklarından aldık, sine-maya bir yıllık abone kazandık. Filiz pırasalarından aldık, iki teneke zeytinyağı kazandık. Hani, senin anlayacağın, kazandık oğlu kazandık..

— Allah ziyade etsin Yeşime'ciğim.. Aman kuzum, bunları başkalarına anlatma..

— Niye anlatayım kardeşim?.. Her şeyin bir uğuru vardır.. Ne diye uğurumu bozayım..

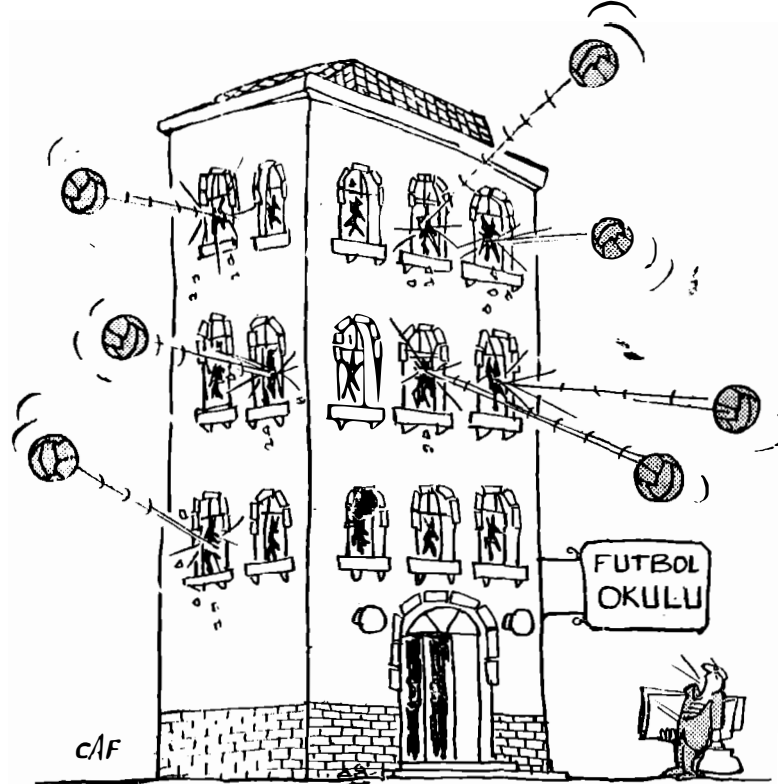
— E, şimdi ne yapacaksınız?..

— Kazandığımız eşyaları eve yerleştirdikten sonra otomobilimize binip İstanbul'a geldik. Bir hafta bayram tatilini İstanbul'da Hilton'da geçirdikten sonra, uçağa atladığımız gibi Paris'e gideceğiz.. Onbeş gün orada kalıp eğlendikten sonra, onbin lira ile alacaklarımızı alacağız.. Tekrar buraya gelip İzmir'deki evimize yerleşeceğiz.. Evin içi erzak dolu.. Ayda bin lira da bankadan alınca, paşalar gibi yaşayacağız..

İfakat hanım yerinden kalktı:

— Ayol pek sevindim bu haberlere, dedi. Kahveyi nasıl içersiniz.. Birer yorgunluk kahvesi yapayım size..

— Yoooo, vallahi istemez nonoşum diye itiraz etti Yeşime hanım.. Biz şimdi Hilton'a gidip beş çayını orada içeceğiz.. Ama, yarın öbür gün muhakkak gene uğrarız.. Biz artık eski Yeşimeler değil.. Piyan-go ailesi olduk biz, piyango!

Memleketimizde futbol okulu açılacak.. — Gazeteler —

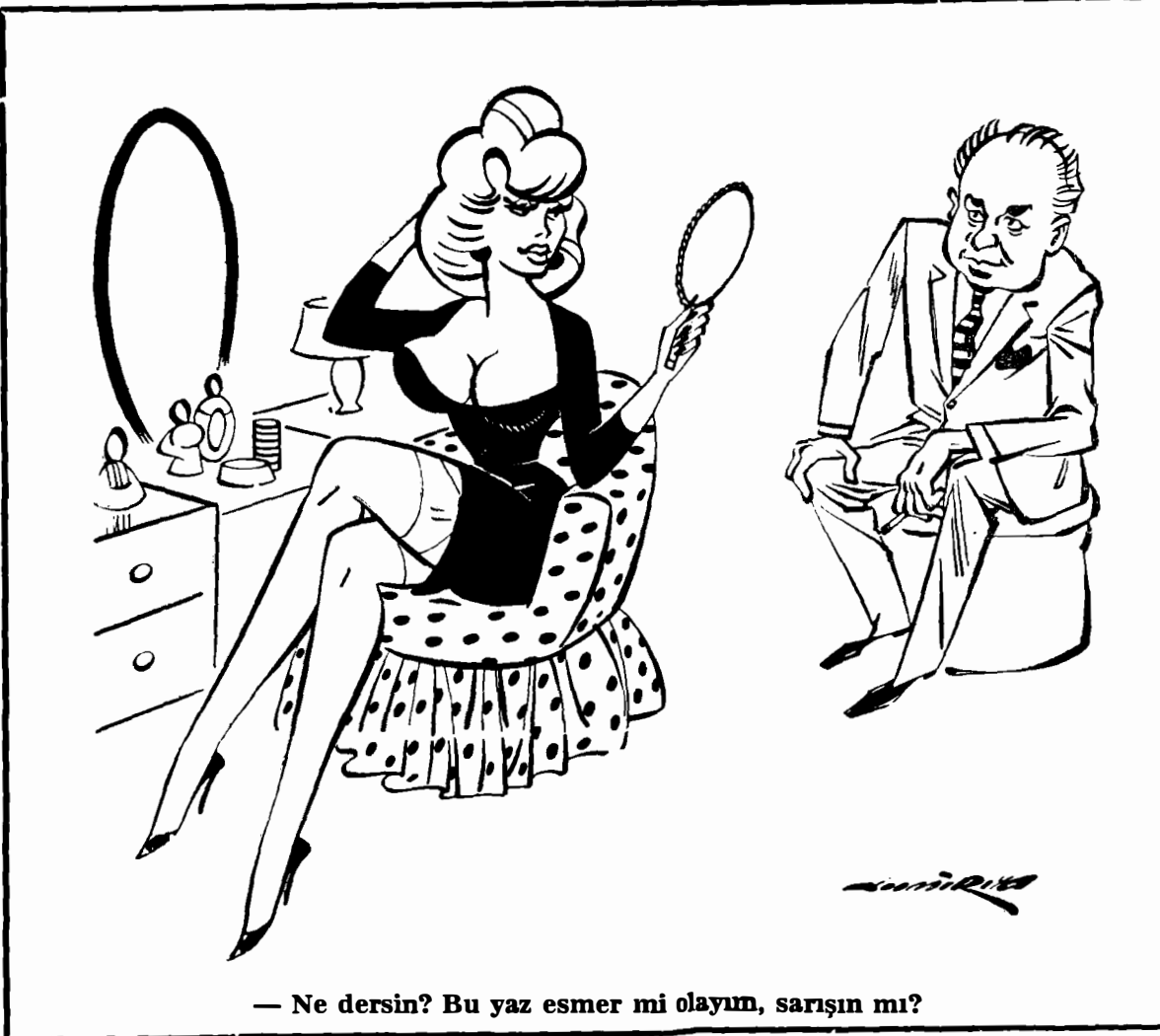
Adnan Veli

— Aaa.. Merak etmeye başladım şimdi.. Karısı bile geceyi nerede geçirdiğini bilmiyor!

— Aman kocacığım gelme.. İçerde mal

— Ne dersin? Bu yaz esmer mi olayım, sarışın mı?

Çağımın

Saçının rengi nasıl, ki
Mavi göz kapakları mı
Her tipini bulursun
Minnetleri kalmı
Baylar, alınmayın

Adımları çalınmış, baki
Sırrını öğrenmişler g
Etekler daralmakta k
Ne sana yüz verir
Baylar, alınmayın

Anlaşılmaz birinin hal
Kalp çalma çetesinin l
Üç nişanlı peylerler, se
Sen böyle bir liste
Baylar, alınmayın

Salonda ayrı tavır, soğ
Hiç birinden ne vefa, ı
Hepsi dibine ışık verm
Sen de karşılarda
Baylar, alınmayınız

Asıllarından başka gire
Biricik istekleri eş olm
Gönülleri müzedir: Hât
Ondan sonra katarl
Baylar, alınmayınız

polis var, gelir kaynağını inceliyor!.

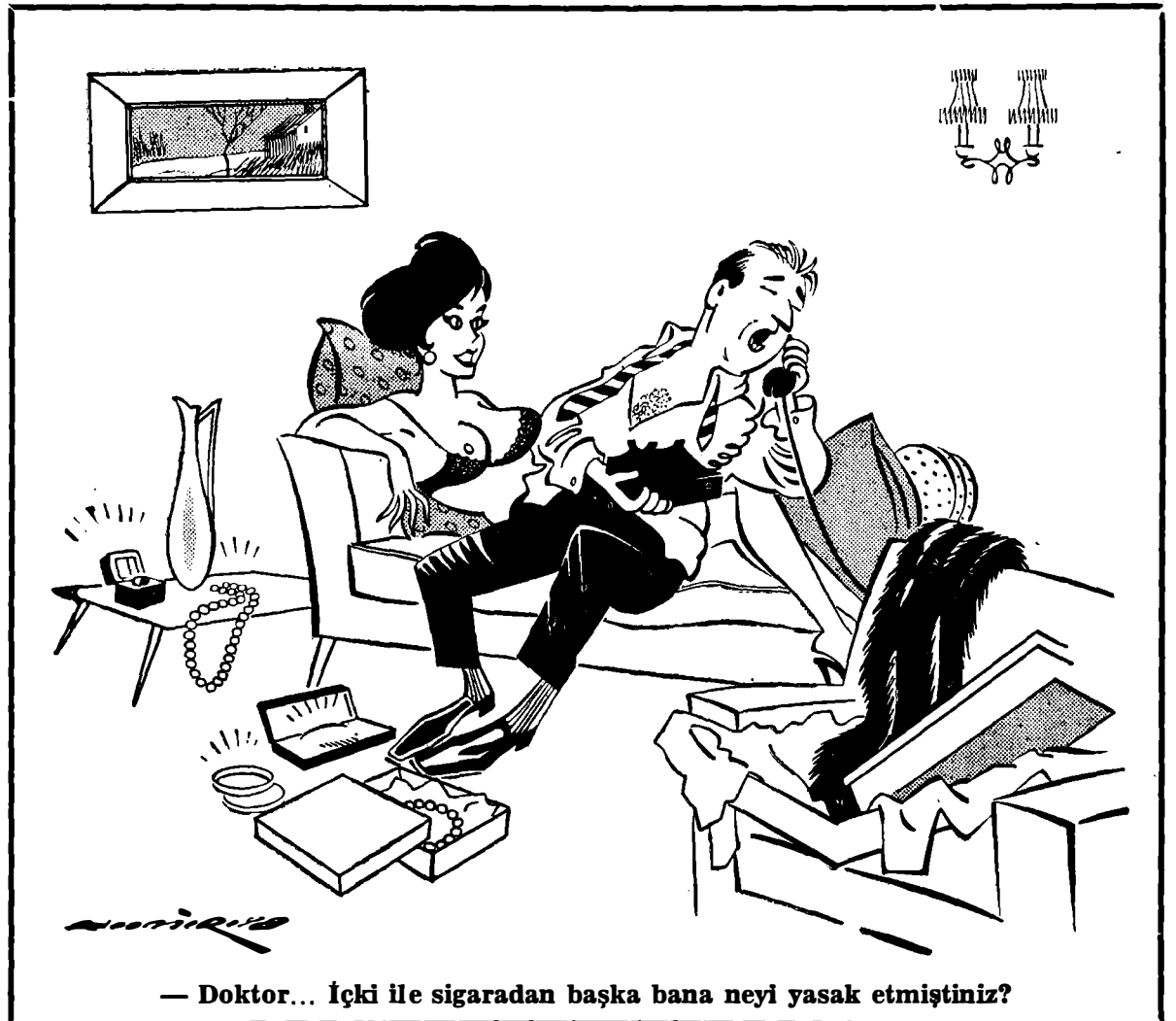

— Haydi fazla üşütme beni!.

Yosmaları

anın biçimi ne?
 Ül çeker içine.
 neden Hinde, Çine
 galiba Yaradana,
 Sözüml kadından yana!
 * * *
 rı erkekçe,
 ü tutmanın dikçe!
 a genişledikçe
 , ne de metelik bana,
 Sözüml kadından yana!
 * * *
 len gerçek yaşı,
 si de elebaşı!
 zı arkadaşı
 kaydolursun en sona,
 Sözüml kadından yana!
 * * *
 :ta başka tutum,
 de bir teselli um!
 en yanan bir mum!
 rırsın yana yana,
 Sözüml kadından yana!
 * * *
 er her kılığa,
 bir alığa!
 a yığa yığa!
 her gün tozu dumana,
 Sözüml kadından yana!

Salâhattin KUTLU

— Doktor... İçki ile sigaradan başka bana neyi yasak etmişsiniz?

FETO... Oğlum!

Şemsi Belli

MERİ güzel kız.. tatlı kız.. oynak kız... Gel gelelim ben pısrığın biriyim!

O, gözleriyle, kaşlarıyla gelgel eyler; ben acemi bir asker gibi hep yerimde sayar dururum. Oysa ki Meri'yi görünce bitiyorum.. eriyorum ispermeçet mumu gibi...

Meri ile kapı karşı komşuyuz. Aynı apartmanda oturuyoruz. Hollerimiz bir, bahçelerimiz bir.

Günde kaç defa karşılaştığımızı bilemiyecek kadar Meri'nin hastası olmuştum.

Bir gülüşü, bir bakışı var ki Meri'nin, kaleme, kâğıda gelmez!.. Yalnız dudakları değil, gözleri değil; kolları, omuzbaşları güler Meri'nin.. Süveterini geren dipdiri göğüsleri, eteklerine sığmayan dolgun kalçaları güler Meri'nin...

Hele bir «Bonjur!» diyişi var ki, yalnız kaleme-kâğıda değil, notaya, fırçaya bile gelmez!.. Renk renk inciler dökülür dudaklarından Meri «Bonjur!» derken.. Biçim biçim çağrılar dalgaları gözlerinin parlaklığında...

İstanbul, Balkanlardan sarkan soğuk dalgasının ve yüksek basınç etkisi altına girerken ben de Meri'nin etkileme alanı içindeyim.

Amanının ne soğuktu o!.. Tüm su boruları donmuş, musluklar donmuş, her taraf kaskatı kesilmişti!.. Meri ile komşu olmasam belki damarlarımdaki kan bile donuverecekti bu soğukta...

Uyandığım zaman yatağımın içinde buz kalıbı gibiydim. Allah kimseyi böyle soğuk havalarda bekâr bırakmasın! Kötü şey bekârlık! Kömür karnesinden yoksun olmak kadar kötü.. Ama bekârlıktan da kötü bir şey daha varmış: Donmuş su borularının dilinden anlamamak!

Hava zehir gibi.. Acı mı acı.. Musluklarda bir damla su yok.. Üflesez nefesiniz dönmek nerdeyse...

Kar eritip traş oldunuz mu hiç?.. Çok dalgalı bir iş!.. Bir tencere-dolusu kardan bir bardak su bile zor çıkıyor.. Tıpkı salonlar dolusu politikacıdan bir hükümetin zorla çıkışı gibi!

Traş bitti... Yüzümü yıkamak için bir tencere daha kar eritsem yine yetişmeyecek.. En iyisi pamu-

ğa fujer emzirip yüzümlü kolonya ile temizlemek..

Aynanın karşısında kiravatımı bağladığım esnada kapının zili çaldı.. Hemen koşup açtım..

Bütün şirinliği, bütün tazeliği ve bütün sıcaklığı ile karşımda duran Meri, beni, ansızın bastırarak kıştan daha fazla şaşırtmıştı. O da elini yüzümü herhalde kolonya ile yıkamış olmalı ki tütüm tütüm limon çiçeği kokuyordu.

— Bonjur Feto!
— Bonjur Meri! Hayrola sabah sabah?

— Suyun akıyor mu senin?
— Hayır!.. Donmuş muslukların hepsi!..

— Bizimki de akıyor.. Her taraf donmuş!..
— Donmuş ya Meri, ben de dondum sabaha kadar! Ne yapmalı bilmem ki?..

— Mamam diyor ki... (Annesine Mama diyordu Meri, ben de Madam diyordum) Ateş yakın ısıtın boruları diyor.. Aradım, bulamadım ana boruların yerini!.. Bana yardım edebilir misin Feto?..

Ah! Yesinler seni şekerim, yar-dım da ne demek!.. Tam teçhizat emrindeyim her zaman!..

Berber antreden çıktık. Evin içine giren ana su borularını Meri ile beraber kuzu kuzu aramaya başladık.

Ekose bir eteklik giymişti. Saçları kok kömürü kadar siyah, gözleri dışardaki fırtına kadar dumanlı, dudakları mangal közü kadar ateş aştı. Ama üşümüştü benim gibi o da. Elleri mosmordu.. buz gibiydi besbelli.. Greyfurtları, portakalları, limonları, tüm narenciyesi donmuştu Meri'nin!..

Arayan belâsını da bulurmuş, Mevlâsını da, Meri'sini de.. Boruyu bulduk...

— Feto! dedi. Hadi biraz tahta parçası getir.. Getir de yakalım borunun kenarında..

Odunluğa gittim. Biraz tahta parçası, biraz da çıra getirdim Meri'ye.

Biz ateşi yakmaya çalışırken Madam pencereden sesleniverdi:

— Meri ne haber?
— Uğraşıyoruz Feto ile beraber!
— Yaktınız mı ateşi?
Ben cevap verdim bu sefer:

— Yakmaya çalışıyoruz Madam!
— Çok mu donmuş borular?
— Çok donmuş Madam!.. İki parmak kalınlığında buz var boruların üstünde!
— Muslukların hepsini açtım, bekliyorum!
Meri ateşi iyice parlattı. Hem karşılıklı gülüşüyor, hem ellerimi ısıtıyor, hem de buzları eritmiye çalışıyorduk.

Gözlerini gözlerime çevirdi:
— Feto, dedi, git sen de aç musluğunu.. Pencereyi de aç.. Aç ki, akıntı başlayınca sesini duyalım!..

Geldim. Mutfağın ve banyonun musluklarını açtım. Pencereyi de açtım su sesini duymak için.. Tekrar Meri'nin yanına gittim..

İstiyordum ki o soğuk hiç bitmesin.. buzlar erimesin.. donlar çözülmesin.. Meri ile oracıkta, küçük çoban ateşinin başında kuralım öylece...

— Feto!
— Ne var Meri?
— Parmaklarınla, tırnaklarınla buzları kazısana, ne boş duruyorsun! Belki daha çabuk erir!
Tırnaklarımın bütün gücü ile su

borusunun üstündeki buz tabakasını kazıma başladım.

Çok geçmeden yine Madamın sesi duyuldu banyo penceresinden:

— Feto!
— Buyur Madam!

— Ne haber oğlum?... Benim tarafta daha bir damla yok!.. Sizin musluklardan ne haber?

— Bizde de henüz başlamadı Madam!.. Uğraşıyoruz!..

— Donlar çözüldü mü?

— Henüz çözülmedi Madam! Meri bir taraftan ısıtıyor, ben de ellerimle uğraşıyorum ama... Daha donları çözemedik!..

— Çözülverin, çözülverin çabucak!.. Nerdeyse öğlen olacak!..

— Başüstüne Madam!.. Fakat siz de orada, evin içindeki boruların buzunu eritmiye çalışın.. Sıcak su filân dökmeniz iyi olur!..

Önce dışardaki boruları, sonra bizim daireye geçip evin iç borularını ısıtmağa çalıştık.

Meri ateş yaktı. Ben ellerimi ve parmaklarımı seferber ettim. Uğraş babam, uğraş ki donlar çözülün!

Madamın sesi (içerde olduğumuz için) bu defa daha uzaktan geliyor-du:

— Feto, oğlum, ne haber?
— Henüz bir haber yok Madam!
— Ne yapıyorsunuz?

— Boruların içinde kalan kısımlarını ısıtmağa çalışıyoruz!.. Sizden ne haber?

— Ben su kaynatıyorum!.. Dökmek için!..

— Biz de kaynatıyoruz Madam! Bu minval üzere bir ömre bedel dakikalar geçti.

Madamın sesi duyuldu yine:

— Meri?
— Ne var Mama?

— Bizim burada musluk damlamaya başladı, orda ne haber?

— Fetonunkinde de başladı Ma-

ma..
— Don iyice çözüldü mü?

Meriden evvel ben atıldım:

— Çözüldü Madam, çözüldü?

Gerçekten de öyleydi. Buz kalıpları erimiş, donlar tamamen çözül-müştü. Musluklardan şakır şakır su boşanıyordu!.. Meri de, ben de çok mutluyduk... Çabamız boşa gitmemişti!

Şemsi BELLİ

✱

Genel mümessil!

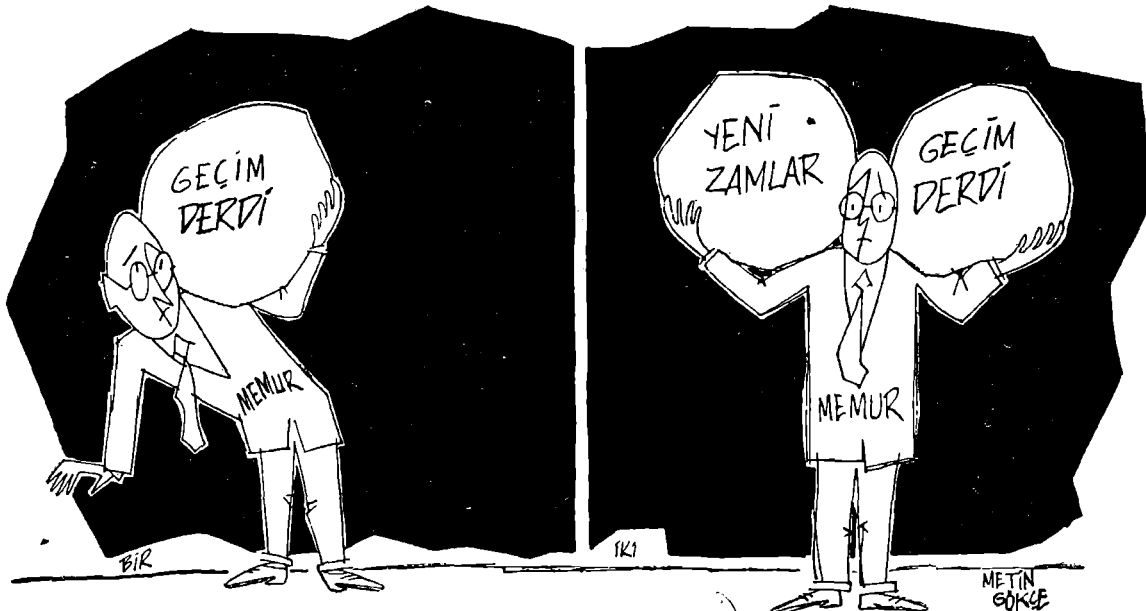
Dünyanın şurasında burasında karışıklık çıkıp ayaklanmalar oldukça, Kennedy Kruşçef'e çatıyordu.

Bunun üzerine Sovyet Başbakanı Kruşçef de:

— Biz ihtilâl ihraç etmiyoruz, demişti.

Yeni yılın ilk ayında bir yandan Panama'da karışıklık çıkması, bir yandan da Afrika'nın yeni devletlerinden Zengibar'da bir ihtilâlin patlak vermesi ve bunların her ikisinde de Castro'nun rol oynayışının kabul edilmesi şunu gösteriyor...

Moskova'yı altı ayda bir ziyarette başlatan Castro, galiba Kruşçef tarafından «İh-rahahat Genel Mümessili» tâyin edilmiş!

«Memurların vaziyeti düzeltililecek.» — Gazeteler —

Kürkile mülakat

O NA bir kürkçü dükkanında rasgeldim. Bana başından geçenleri şöyle anlattı:

«— Asım, neslimi anlatmaya lüzum yok, hangi kovukta doğdum, hangi dağda büyüdüm, kim vurdu, kim yüzdü, kim dikti söylemeyeceğim. Lâle devriydi. Tüylerim güneşin ışıkları gibi parlıyordu. Kucaklıyacak taze bir vücut arıyordum. Talih beni yetmiş yaşında bir vezirin omuzlarına attı. Konağa geldiğim zaman cariyeler:

— Vezir hazretlerine hil'at ih-san buyurulmuş!

Diye fısıldıyorlardı. İlk defa ismini onların ağzından işittim. İhtiyar vezir muayede günlerle iş ve nuş mahallerinde beni sırtına alıyordu. Bir gece fazlaca kaçırmıştı. İstemiyerek kucakladığım vücudu ateş gibi yanıyordu. Birdenbire soyundu. Ne yapacak diye merak ediyordum. Beni (Hilâl) kaşlı genç bir sâkinin omuzlarına bırakıverdi. Birbirimize öyle uygun gelmiştik ki görenler bir bana, bir ona bakıyorlar:

«— Maşallah!»

Diye el çırpıyorlardı. Nice yüzler eteklerime süründü, nice göz yaşları yumuşak tüylerimin arasında kayboldu. (Cırağan) eğlencelerinde mehtaplı gecele-

rin nemini çölde susuz kalmış bir yolcu gibi iliklerime kadar emiyordum. Her bir tüyüm bir katre (ıtrı şahı) sürülmüştü. Geçtiğim yerlere bayıltıcı kokular dağıtıyordum. Cariyeler taze yanaklarını, ocak ağaları sert bıyıklarını yüzüme sürüştürüyorlardı. (Nedim) benim için kâh (şarkı)lar yazıyor:

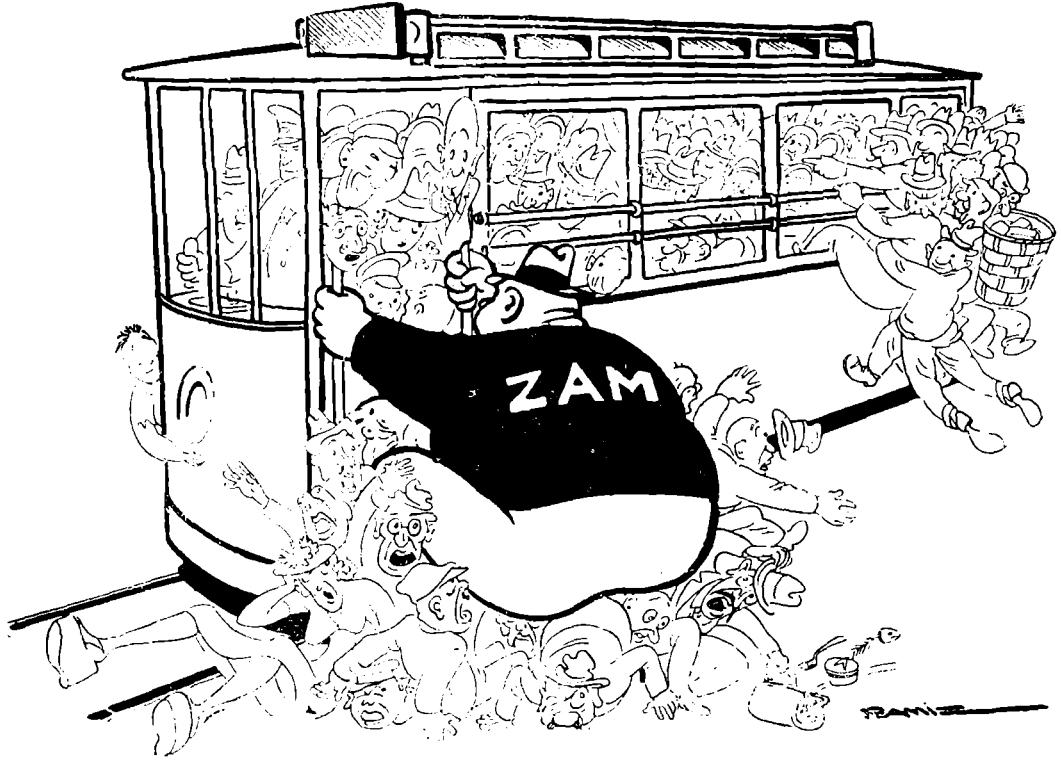
«Sammurunu kaplat bu sene kırmızı şâle
Al deste çğer lâle bulunmazsa piyale,
Ver hükmini ey servi revan köhne baharın!»

Paristen mektup:

«— Babacığım, dersler çok hafif.. Boş saatlerimde Eyfel Kulesinde avcılık talimleri yapıyor, bol bol bıldırcın, keklik avlıyorum...»

Tramvay ücretlerine zam yapılması düşünülüyor:

Halk — Yahu, bu sıkışık vaziyette sen nasıl bineceksin?

Zam — Merak etmeyin, ben binerim!..

Kâh gazeller söylüyordu:
«Mübemû dikkatler ettim kol
kadar fark etmedim,
Kaşların billâh Beyim düşün-
daki sammurdan!»

Bu güzel günler çok sürmedi. İhtilâl koptu. Zorbaların eline düştüm. Patrona Halil beni bir çul gibi sırtına geçirdi. Vezirler titriye titriye eteklerimi öptüler. Tekrar karışıklık oldu. Elden ele sırttan sırta dolaştım.

Sahibim kâh kayış vücutlu bir arap, kâh iri kavuklu bir hoca oldu. Uzatmıyalım, nihayet bir kazasker efendinin yalısında karar kıldım. Amma ne eski itibarım, ne o gençlik ve güzelliğim kalmıştı, uzun müddet bir sandığa yerleştirildim. Ne kadar kaldım bilemiyorum. Tekrar dünya yüzüne çıktığım zaman beni doğruca Bitpazarına götürdüler. Kuzguncukta yalısı olan cam tüccarı Salamona sattılar. Bir müddet cumartesi günleri yalının penceresinde Boğazın mavi sularını seyrettim. Bir gece sahibim karısı Rebeka ile konuştu:

— Rebeka.. Bezin kürk para ediyor... Satacaym!

Dedi ve ertesi gün beni kıbar düşkünlü yaşlı bir hanuma sattı. Onun pörsümüş vücudüne o kadar yakışmıyordum ki nihayet hanım da bunun farkına vardı. Genç kızına verdi. Fakat artık ben de ihtiyarlamıştım. Sık tüylerimin arasında benek boşluklar vardı. Genç kız, beni utana utana giyiyordu. Bazen yanından (lutr) mantosile şık kadınlar geçerken böyle sıkılıyor, bana öyle sarılıyordu ki içim gıcıklanmıyordu desem yalan.. Gece evde kavgalar başlamıştı:

— Ben bunu istemem!
— Ben de başkasını alamam!
Nihayet bir gece kız isyan etti:

— Sen almazsan ben alacağım adam bulurum!

Dedi, ve birkaç gün sonra bir lokantanın hususi odasında tanımadığım bir erkekle buluştu.

Kollarımın arasında kalbimin küt küt vurduğunu duyuyordum. Yediler, içtiler ve biraz sonra erkeğin zümrüt yüzüklü kocaman eli tüylerimin üstünden bir yılan gibi genç kızın göğsüne doğru kaydı. Oradan bir otomobile atlayıp doğruca bir kürkçü dükkanına gittiler. Genç kız, nefretle beni omuzlarından attı ve tüyleri pırl pırl yanan bir yeni kürke bürünerek dükkandan çıktı. Bir müddet orada kaldım, bir gün dükkan sahibi:

— Bunun modası geçti, satılmaz artık!

Dedi.

Ortağı:

— Kolayı var!

Diye elinden aldı. Doğruca boyacıya götürdü. Yıkandı, yamandı, boyandı, tarandı, yeni bir (lutr) olup çıktım. Bir müddet Şişli taraflarında dolaştıktan sonra İstanbul'a geçtim. Güneş rengimi solduruyordu, yağmur boyalarımı akıttı. Nihayet son sahibim olan yaşlı hanım; beni hizmetçisine verdi, o da şoför dostuna:

— Al, bunu paltona yaka yaptır!

Diye hediye etti. Şimdi onun paltona yaka olmak üzere burada bekliyorum. O da bir gün beni yakasından atarsa ne olacağını artık Allah bilir!»

Firkete

©

Tartı ile olsaydı!

İtilâfçılar zamanında Ayan Meclisinde reis seçimi oluyormuş. Reyler tasnif edildiği zaman, Avlonyalı Ferit Paşanın yirmi üç, Sahib Mollanın da on iki rey aldığı görülmüş.

O zaman, Recai zâde Ekrem bey usulcacık Sahib Mollanın kulağına eğilmiş ve demiş ki:

— Reyler sayı ile değil de okka ile ölçülse idi, reis siz olurdu!»

BİR MİRASÇI BİR ARANIYOR!

**AZİZ
NESİN**

— 5 —

Hiç değilse bir boğazdan kurtulacaklardı, zati zor geçiniyorlardı. Güllü altı yaşındaydı daha...

Hasan «Daha döşegine işeyen altısında bebe everilmez!» diye ağabeyisine karşı koydu. Güllü'yü gelin edip evine alacak, onu büyüttükten sonra oğluna karı edecek adam da hazır. Ama Hasan'ın karşı koymaları yüzünden Güllü'yü evden çıkaramadılar. Beriyandan Hüseyin'in üçüncü karısı, taze gelin baskın çıktı. Hüseyin karı sözüne uyup, bir sabah tarlada mısırlar arasında oynayan Güllü'yü kapıp kasabaya götürdü, yalınayak sapsarı kızı hükümet tabibine evlâtlık verdi. Üç ay sonra ciğerine evlât acısı düşüp, Güllü'yü görmek için kasabaya gittiyse de, doktorun ordan İstanbul'a gittiğini öğrendi. Bundan sonra da Güllü'nün ne olduğu, nerede olduğu hiç bilinemedi.

Güllü'yü çok seven amcası Hasan, onun evlâtlık verilmesi yüzünden ağabeyisi Hüseyin'le çok çekti, iki kardeşin araları açıldı. Hele küçük Güllü'nün İstanbul'a götürüldüğünü de öğrenince ağabeyisine küstü. Gelecek gereğince saygısı da olduğundan, evden ayrılmadı, kahretti. «Avrat sözüyle evlât atana erkek denilmez!» deyip köyden çıktı, gurbetlere düştü. Güllü gibi, amcası Hasan'ın da ne olduğu, nerede olduğu hiç bilinemedi.

Hasan'ın ağabeyisine kahrederek köyden çıkışından tam otuzdokuz yıl sonra, köydeki akrabalarına ölüm haberi geldi. Herhangi bir adam olsaydı, öldüğü bilinmezdi. Ama Mısır'a yerleşen Hasan orada büyük bir milyoner olmuştu. Bu adam, bütün ömrünce, mısır püskülü saçlı altı yaşındaki sarışın Güllü'nün, tarlada oynarken yakalanıp, evlâtlık verilmek için kasabaya götürüldüğünü hiç unutmamış. Babası Güllü'yü, bir yaban yaratık yavrusu gibi yakalamıştı. Küçük kız, başına gelecekleri sanki biliyormuş gibi, gitmemek için direniyor, ağlıyor, Hüseyin'in kucagında çıplak ayaklarını sallayıp duruyordu. Hasan, işte o gün düşman kesildiği ağabeyisine arkadan bakıp yiğeni için ağlamıştı. O manzara hiçbir zaman gözünün önünden gitmedi.

Çok büyük zengin olduğu halde, niçin yiğeni Güllü'yü bunca zamandır aramamış olduğu bilinmiyor. Bilinen şey, köye gelen haberd, hem de resmi haber: Ölümünden sonra vasiyeti açılmış, Hasan Bey'in bütün mirasını, Şanlılar Köyündeki yiğeni Güllü'ye bıraktığı anlaşılmıştı. Güllü her nerdeyse bulunup, miras kendisine verilecekti. Amcası Hasan Bey hiç evlenmemişti, kimsesizdi.

14

Miras haberi köye gelince ordakiler şaşırıp kaldılar. Köyde Güllü'yü de, Hasan'ı da hatırlayan hemen hemen kalmamıştı. Hüseyin öleli çok olmuştu. Güllü'nün annesi başka bir köye kocaya gitmiş, orada ölmüştü.

Onu zorla evden attırıp evlâtlık verdiren üveği anası Keziban sağdı. Keziban'ın çocuklarından da yalnız biri, Yusuf, yani Güllü'nün bir erkek kardeşi yaşıyordu. Yusuf, kardeşi Güllü'yü de, amcası Hasan'ı da hiç hatırlamıyordu. Onlar köyden gittiklerinde Yusuf daha yeni doğmuştu. Şimdi köyün zengini sayılıyordu, oğlu Mahmut'u da kasaba lisesinde okutmuştu. Mahmut, yirmisinde bir delikanlıydı.

Köyün yaşlıları, miras haberi geldikten sonra Güllü'yü hayal meyal hatırladılar.

Yusuf'a oğlu Mahmut haberi alınca hemen şehre gidip bir avukata danıştılar: Mısır'da ölen Hasan Bey'in mirasından onlara da bir şey kalır mıydı?

Avukat diyordu ki: Mirasın hepsi Güllü'ye kalamaz, kanuna göre öbür akrabalara da kalır. Hasan Bey, tüm mirasını Güllü'ye vasiyet etmiş ama, kanun böyle, öbür akrabalara da kalır. Ama çoğu Güllü'nündür. Hele Güllü ölmüşse, o zaman ona düşen mirası da akrabaları bölüşür.

Şöyle bir yuvarlak hesap Güllü'ye kırk milyon lira kalyordu. Bu durumda avukatlar kendiliğinden üçleşti, üç avukat dâva sonuçlanıncaya kadar avukatlık parası almadan bu işle uğraşacaklardı; haklarını dâva kazanılınca alacaklardı. Bütün iş Güllü'yü bulmaktaydı. Yaşıyor sa daha iyi... Yeter ki izi bulunsun, yaşadığı ya da öldüğü anlaşılсын...

Güllü'nün en yakın akrabası, baba bir ana ayrı kardeşi Yusuf'un oğlu Mahmut, bir de üveği annesi Keziban'dı. Ama mirasın büyüklüğü duyulunca akrabalar bu kadarla kalmadı, daha başka ondört akraba çıktı ortaya. Bunlardan ikisi, işçi olarak çalışmaya gittikleri Almanya'dan mirası duyunca dönüp gelmişti. Hepsisi de fıldırıldır Güllü'yü aramaya başladılar.

Nüfus müdürlüğündeki kütük kaydında Güllü sağ görünüyordu, demek bulunabilir. Akrabalar büyük şehirlere yayılmışlar, Ankara'ya, İstanbul'a, İzmir'e dökülmüşlerdi. En küçük bir ipucu yakaladım sanan oradan oraya koşup duruyordu.

Güllü'nün ağabeyisi Yusuf'un avukatı diyordu ki, Güllü bir hükümet tabibine evlâtlık verildiğine göre, aramaya önce o doktordan başlamalı, ilkin doktorun izni bulmalı. Sonrası kolay. Kasabadaki yaşlılardan, kaymakamlık kaleminden mahzene kaldırılmış bazı evraklardan otuzdokuz yıl önceki doktorun adı

sanı bulundu. Bu bilgi üzerine Ankara'ya giden avukat Sağlık Bakanlığına başvurup aradığı doktorun, yirmidört yıl önce emekliye ayrıldığını öğrendi. Tuttuğunu koparan takımından olan avukat, bu sefer de maliyeden, doktorun nerden emekli maaşını aldığını sorup öğrendi. Bütün bu bilgileri elde etmek bedava olmuyordu. Kasaba avukatı kesenin ağzını açmıştı, bütün bu masrafları da on katıyla hesaba geçiriyordu.

Doktorun emekli maaşını alırken oturduğu İstanbul'daki evin adresi tesbit edilmişti.

Yusuf'un oğlu Mahmut, allenin tek okumuş olanıydı; genç irisi, yakışıklı, güleç yüzlü, sevimli bir köy delikanlısı. Babası, bir-iki tarlasını satıp, parayı Mahmut'a verdi. Mahmut, bu miras işinden sonra adını duyduğu Güllü'yü arayıp bulacaktı. İstanbul'a gelirken, Avukattan Doktorun adresini almıştı.

İstanbul'a gelen Mahmut Sirkeci'deki otellerden birine yerleşti. Avukatın verdiği adrese gitti. O evde doktor yoktu. Mahmut uyanık bir delikanlı olduğundan yılmadı. O mahalledeki başka evlerin kapılarını çaldı, yaşlı kadınlara, o isimde bir doktor tanıyıp tanımadıklarını sordu. Evet, bir kadın tanıyor. Emekli Doktor eskiden o evde otururdu, öleli yıllar olmuştu. Doktor öldükten sonra da, çocukları bu evi satıp başka yere gitmişlerdi ama, nereye gittiklerini bilen yoktu; çünkü arada yıllar geçmişti.

Mahmut soruyordu, doktorun bir evlâtlığı olacaktı Güllü adında. Güllü halasıydı, onu aramaktaydı.

Evet, vardı bir evlâtlığı doktorların, ama adı Güllü değil, Makbule'yd. Bütün evlâtlıklar yapıldığı gibi, Doktorlar da evlâtlık kızın adını değiştirip, moda olan evlâtlık isimlerinden birini vermişlerdi ona. Makbule'nin esas ismini bilen yoktu mahallede. Ama onun çok güzel bir kız olduğunu hatırlayan birkaç kadın vardı burda.

Makbule Doktorların evinden kovulmuştu. Sebep mi? Galiba kız gebe kalmıştı da, Doktorun hanımı da kovmuştu. Günahı boynuna, Doktordan gebe kaldığı söylenmişti o zaman. Evden kovulduğunda Makbule onbeşinde varyoktu. Epi zaman kızın ne olduğunu bilemediler. Aradan bir yıl mı iki yıl mı geçti, mahalleden bir şoför, Makbule'yi gördüğünü söyledi. Şoförü tanımıştı da, arabadan inerken mahalledekilerin ne yaptığını sormuştu. Bostanın arkasındaki çeşmeye bitişik kulübede oturan üç çocuklu kadın nasıldı? Makbule şoföre, ertesi gün için eve gelip kendisini almasını rica etmişti; üç çocuklu fakir kadını gidip görmek istiyordu.

Mahalledeki birkaç kadın,

Makbule'nin otomobille mahalleye gelişini, o üç çocuklu fakir kadının evine gidişini çok iyi hatırlıyorlardı. Bütün pencere-lerden kadınlar başlarını uzatmışlardı, Makbule'yi seyretmek için. Aman ne kadar da süslüydü, tangoydu... Çocuklar arkasından ona baka kalmışlardı. Doktorların evinin pencere perdeleri de oynayıp duruyordu.

Makbule, arabadan elinde birçok paketlerle inmiş, şoför de arkadan daha başka paketler çıkarmıştı arabadan. Bunlar-hep o üç çocuklu kadınındı. Para da vermiş diyorlardı kadına.

Yine otomobille gitmişti. Otomobile binerken de, Doktorların evine öyle bir bakmıştı ki... Bir daha onu gören olmamıştı buralarda. Kötü kadın oldu diye söyleniyordu. O zaman gördüklerine göre, kötü yola düştüğü de halinden belliydi zaten.

Mahmut araya taraya, yıllar önce halasını otomobille bu mahalleye getirmiş olan şoförü buldu. Yaşlanmıştı, şoförlüğü bırakalı çok olmuştu. Tarlabasındaki ara sokaklardan birinde kahvehane işletiyordu.

ASALETİN SON

PERDESİNDE

BİR HANIMEFENDİ

Allah Allah... Pek şaşımt. Demek şimdi sen, Betül Hanimefendi'nin akrabası oluyorsun, öyle mi? Allah Allah... Allah Allah!.. Acaip bi iş... Bunda şaşacak ne mi var? Bre oğlum, senin bi Anadolu çocuğu olduğun yüzünden belli. Sen bu Betül Hanimefendi'yi görmeliydin ki, senin gibi bir akrabası olur mu, olmaz mı diye bana hak veresin. Demek sen, onun yiğenisin şimdi? Bunda bir yanlışlık vardır ya... Neden mi dedin? Ben de Anadoluluyum canım, bilmez miyim hiç, bizim Anadoludan böylesi bir kadın çıkamaz katıyen. Ben epeyi zaman yanında çalıştım, bilirim. Gayetle asâletli bir kadın ki, asâletli halls Avrupa ayarı. Dur bakayım, seni bana Şoför Muzaffer mi gönderdi? Şimdi kahvecilik ediyor, öyle ya... Demek Muzaffer Efendi, senin aradığın kadın odur dedi... Öyleyse bir diyeceğim yok, doğrudur. Muzaffer Efendi Betül Hanimefendi'yi benden eski tanıır.

(Devamı var)

Ne olurmuş

Bir şey seyretniyoruz,
Eski filminden başka.
Rızkımız yok şu yavan
Birkaç dilimden başka!

Yaramı kendim sardım,
Böyle huzura vardım.
Ummam bir şeyden yardım,
İlik iklimden başka

Kırdım da fincanımı,
Örttüm heyecanımı.
Kimse almaz canımı,
Tek ecelimden başka

İhtiraslar mazide,
Küfür etmem Yezide
Gözüm yok fantazide,
Bir çift kılımdan başka!

Ne tombala, ne Peçiç,
Birçok davranışlar piç
Şahsi düşmanım yok hiç,
Kendi dilimden başka!..

Salâhattin KUTLU

Dünyanın en uzun bıyıklı adamı Türkiye'de (Gazeteler)

— Ulan inek arabaları, bu kuyruk değil, bıyık!

Mahalli seçimler

Bir çok küfürler dinledik,
Bir çok adak zaman zaman.
Sonunda bizler inledik,
Onlarıdır dört yıl ferman!

Moda, başkasını yermek,
Çok vâdedip, pek az vermek,
Hedef bir kapıdan girmek,
Seğirtmeli çala taban!

Nerde rica, nerde buyruk?
Ses duyarsın buruk buruk.
Sandalyeler yağlı kuyruk
Boşa senin iş araman!

Kanımızı kıymış emen?
İş sahası tümen tümen!
Kürsüde herkes centilmen,
Herkes yalancı kahraman!

Bütün işler aksak neden?
Ders almadık on seneden.
Usandık bu teraneden:
«Senin emrindeyiz her an!»

Salâhattin KUTLU

Dünyanın ilk kadın feza pilotu çocuk bekliyor. — Gazeteler —

Yazısız

Mantar

Sekiz, dokuz yaşlarında bir
oğlan ormanda mantar top-
larken yanına bekçi yaklaştı:
— Aferin küçük! dedi, de-
mek sen zehirli ve yeneni
mantarları ayırt edebiliyo-
sun! Bravo, doğrusu!...

— Ne diyorsun be amca!
dedi çocuk şaşkın, şaşkın,
ben mantardan falan anla-
mam! Zaten bunları yemek
için toplamıyorum, sataca-
ğım!...

***

Yalancı

İki genç kız birbirlerine
ballandıra, ballandıra flört-
lerini anlatıyorlardı:

— Güven, bulunmaz bir
erkek dedi bir tanesi. Beni
zeki, güzel, çalışkan, uysal
bulduğunu ve evlenmek iste-
diğini söyledi.

— Yazık! dedi öteki, daha
şimdiden sana yalan söyliyeni
bir erkekle evlenmeni hiç
tavsiye etmem!..

***

Uykusuz!

İyimser hasta doktora:
— Zannedersem sıhhatim dü-
zelmiş.. Dün gece 567924 de yat-
tum, halbuki evvelki gece ancak
567931'e kadar saydıktan sonra
uyuyabildim.

— Bir de piyasada iş yok diyorlar!

Tedbir

İki doktor arkadaş sokakta
karşılaştılar:

— Düşündüm taşındım, de-
di biri, muayene ücretlerine
zam yapmağa karar verdim.

Öteki dudağını bükerek:
— Bakalım hastaların ka-
bul edecekler mi? dedi.

— Ona ne şüphe! Tabii!
Bütçeleri sarsılmasın diye
onları hemen rejime sokaca-
ğım!...

***

Nasihat

Anne yirmi yaşına, dolayı-
siyle evlenme çağına gelmiş
kızını önüne almış nasihat
ediyordu:

— Bir erkek sana baktığı
zaman kızarmalısın!..

— Aman anne!... Bu kadar-
cık şey için kızarılır mı?

— Tabii! O'nun sana ba-
karken ne düşündüğünü dü-
şün kâfi!...

***

Tango

Bir baloda, cazın durduğu bir
sırada Sevim; yanına gelen ar-
kadaşı Leylâ'ya yavaşça:

— Biraz evvel tango oynadı-
ğın o yakışıklı esmer genç sa-
na ne kadar sınımsız sarılmış
dedi. Ben olsam dayanamazdım.

Leylâ mânalı bir gülümseme
ile cevap verdi:

— Dayandığımı kim söyledi
sana!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Aile reisi I..

Dupont Durand'ların evine ilk defa gelen misafir şöminenin üzerindeki kocaman tabloya dikkatle baktıktan sonra evsahibesine sordu:

— Çok güzel bir tablo! A-caba kime ait?...
Madam Dupont - Durand saygılı bir edayla:

— Ailemizin kurucusunun diye cevap verdi.

Misafir, yeni bir konuşma mevzuu bulduğu için, gayet memnun hararetle sordu:

— Ne yapardı?..

— Şey canım! ailemizin kurucusudur!...

— Anladım madam, anladım! Fakat bu arada ne iş yapardı?...

* * *

13!...

Gece zifiri karanlıktı, köpekler acı acı havlıyorlar, şiddetli bir yağmur camları kırbaçlıyor, uzaktan uzağa vahşi hayvanların sesi duyuluyordu: Hanın sahibi elinde şamdan, müşteriye odasını gösterirken kısıp bir sesle sordu:

— Odanızın numarası 13! Bir mahzuru var mı?

— Hayır! dedi müşteri gayet sakin, niçin sordunuz? 13 numaralı odada bir şey mi oldu?...

— Onaltı seneden beri hayır mösyö!...

— Hummm!... Onaltı sene evvel ne olmuştu söyler misiniz?...

— 13 numaralı odada yatan müşteri ertesi sabah sağ salim kalkmıştı...

— Bırak şu herife penaltı nasıl atılır, göstereyim!

Kıskanç koca!

MARC seyahatten ne zaman döneceğini karısına bildir-memişti, sürpriz yapmak istiyordu, ama yatak odasında onu en iyi arkadaşı François'nin kollarında yakalayınca, her kıskanç koca gibi silâha sarıldı:

— Sefil herif, diye haykırdı. Bunu ancak kan temizler!...

Kan lâfını duyan karısı apartmanın öbür ucuna saklanırken, François tatlı bir sesle:

— Sevgili dostum! Düşün bir kerre! O'nun için birbirimizi, arkadaşlığımızı mahvedeceğiz dedi, sen ateş edeceksin, durur muyum? Ben de edeceğim!... İkimiz de kanlar içinde yerlere serileceğiz. Bizler ölünce o'nun başka sevgililere koşmıyacağı ne malûm?...

Son sözler Marc'ı iknâ etmişti. İki arkadaş odanın bir köşesinde dertleşmeğe başladılar.

Biraz sonra Marc'ın karısı sessizce odaya geldi, dolabı açtı.

— Alain sevgilim! Çık dışarı! dedi, onlar, öbür dünyayı boylamışlardır herhalde!...

Kayıp

Polis kaldırımın kenarında huçkura huçkura ağlayan çocuğa sordu:

— Niçin ağlıyorsun?..

— Kayboldum, dedi küçük huçkırarak!

— Ağlama! anneni babanı bulmak o kadar zor değil. Şimdi söyle bakalım! Nerede oturuyorsunuz?...

— Bilmiyorum! Dün taşındık!

Polis soğukkanlılığını kaybetmedi düşündü taşındı, sonra tekrar sordu:

— Soyadın ne küçük?..

— Hatırlamıyorum polis bey diye huçkırıp oğlan, anem bu sabah evlendi!...

* * *

Kârlı iş!...

İskoçyalı tüccar iş için geldiği kasabanın berberine saçlarını kestiriyordu.

— Kestiğiniz saçları ne yapıyorsunuz? diye sordu.

— Atıyorum! dedi berber.

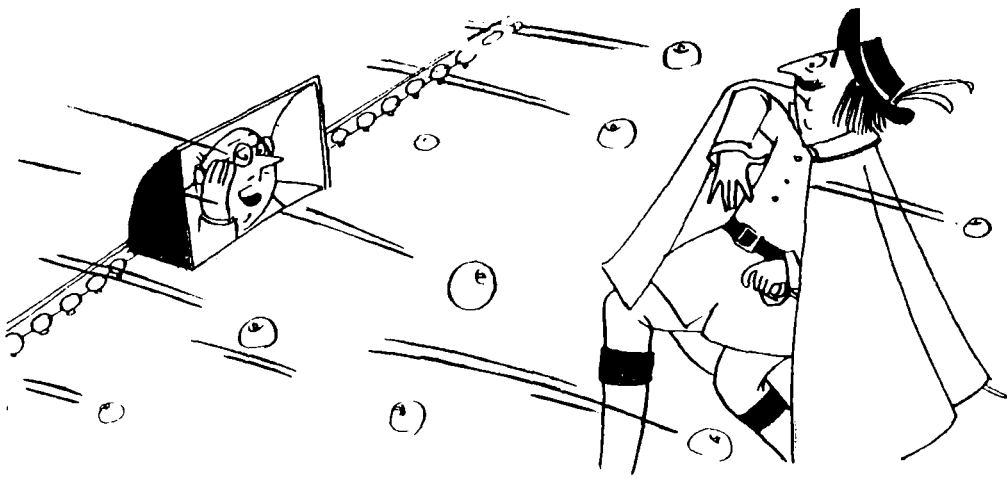
— Yazık!... Onları çok pahalıya satabileceğinizi hiç düşünmediniz mi?...

Aradan on sene geçti. Tüccarın yolu gene o kasabaya düşünce aynı berbere gitti:

— Ben de sizi bekliyordum, dedi berber. İşte biriktirdiğim saçlar!...

Ve berber parmağıyla dükkânın yarısını kaplıyan ve tavana kadar yükselen çuval-ları gösterdi.

— Yazık! dedi İskoç, onları karıştırmamak lâzım geldiğini hiç düşünmediniz mi?...

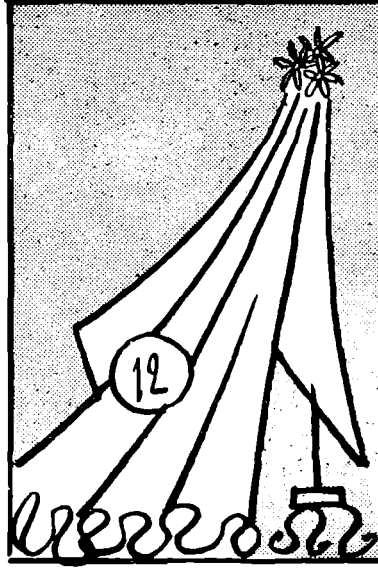

FERDINAND
ZUCCHETTI

— Bu sene elma çok bol oldu!

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN- ADNAN TAHER
ÇİZEN- TURHAN SELUK

BEN SANA DEMEDİM
Mİ?... İLÂNIN BÜ-
YÜK FAYDASI
VAR DİYE...

BİR DE ERKEK TELE-
FON ETTİ BU SABAH...
ÇOK TATLI SESİ VARDI
NERMİN ABLA... GELİP
GÖRELEK ESVABI...

BÖYLE GİDERSE BİR TAŞLA
İKİ KUŞ VURACAĞIZ GALİBA?..
ESVABLA BERABER SENİ DE
ALIP GÖTÜRMEĞE KALKIŞ-
MASIN SAKIN?...

İLÂHİ NERMİN
ABLA... NELEDİ
SÖYLÜYORSUN?...

ABLA, SENİ TELE-
FONDAN İSTİYORLAR...
YİNE HER ZAMANKİ ROMAN-
TİK SES... ÇABUK
YUKARI GEL.

HANİ SÖZ VERMİŞTİN... TELEFON ET-
MİYELEKTİN EVE... BİR SÜRPRİZ Mİ?... BANA MI?...
ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM... MERAKLANDIRMA BENİ... ANNEN
Mİ?... DEMEK ANLATIN... YA BENİ GÖRDÜĞÜ ZAMAN BEĞENMEZSE...
İNSALLAH...

BİR AZ EVEL DOKTOR AYDIN UĞRADI... ONA
BAKARSA BENİM BRONŞİTİMİ MERAK ETMİŞ...
AMA BEN ONUN AŞIL NEYİ MERAK ETTİĞİNİ BİLİ-
YORUM... SANA DA SELÂM VE SAYGILARINI
BIRAKTI. TELEFONDAKİ KİMMİŞ?...

BİZİM SERVİSTEKİ
ARKADAŞLARDAN BİRİ.
O DA SANA SELÂM VE
SAYGILARINI SUNUYOR-

ŞU DOKTOR İYİ ÇOCUK... HD-
ŞUMA GİDİYOR... BİR ŞEYLER
GEVELEDİ DURDU AMA BAK-
LAYI ÇIKARAMADI BİR
TÜRLÜ AĞZINDAN.

SEN HERKESİN
HER SÖZÜNDE GİZ-
Lİ BİR MÂNÂ ARAR-
SIN ZATEN...
SOFRAYI HAZIRLA-
SAK DEĞİL Mİ?...

BENİM HAMARAT KIZIM
HER ŞEYİ HAZIRLAMIS BİLE...
HAYDİ NESRİN KOS, PERİHAN
ABLANI ÇAĞIR... HABER VER-
MESEK SABAH KADAR ATEL-
YEDE OTURALAK.

PEKİ
BABALIGIM.

BEN DE MUTFAĞA
BİR GÖZ ATAYIM...
BABA KIZ NELER BEĞER-
MİŞSİNİZ BAKAYIM.

NERMİN'İN DAHİYENE
BULUŞU BİR İŞE YARA-
YACAK MI DERSİN
PERİHAN?...

TELEFON DURMA-
DAN ÇALIYOR...
FİYAT SORUYORLAR
AMA GELEN OLMADI
HENÜZ.

İLÂN BİR DEFA
ÇIKTI HENÜZ.
DURUN BAKA-
LIM.

DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

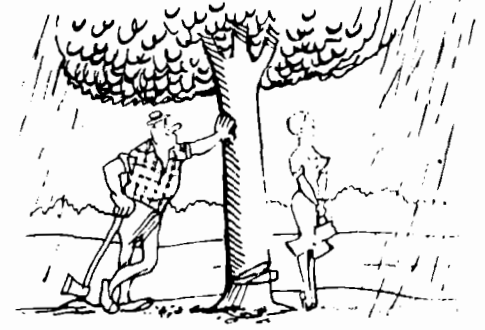
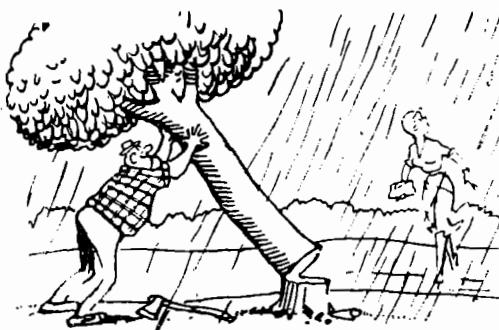
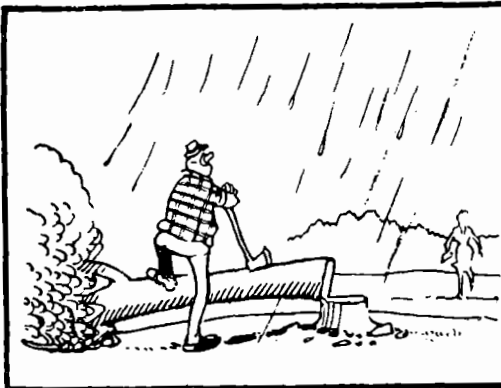
-POOOL... BEN SANA KAÇ AYDIR
MERDİVEN AL DEMİYOR MUYUM!..

-DOĞRU SÖYLE, BİYİĞİM OLSA BENİ DAHA
ÇOK SEVER MİYDİN?..

-BEGENDİNİZSE SİZE TRANSFER EDELİM
BAYAN!..

YAZISIZ..

AKBANK

1964 Yılı çekilişlerine katılmakla

siz
de
ikramiye
kazanabilirsiniz

- Lüks apartman daireleri
- Yurdun dilediğiniz yerinde mesken parası
- Hisse senedi ve Devlet tahvili
- Çeşitli ve zengin para ikramiyeleri

Hesap açtırmakta acele ediniz.....

AKBANK

(AK-37)

REKLAM
LARINIZ
IÇIN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

(Basın: 975-38)

AKBABA YAYINLARI

En güzel Türkçenin en güzel şiirleri:

Kervan

Her akşamüstü deniz kuşlarıyla birlikte
Geçer içimden ipeklerle inciler yüklü
O eski kervanlar...

Orhan Seyfi Orhon

Bütün kitapçılarda: Fiyatı 5 lira.

(AK-36)

ACELE ETMEYİN

PİVALE DE VAR

PİVALE
MAKARNASI

İNAP.
HAYVANSI
İSTANBUL

PİVALE

ADI AĞIZ TADI

33/3

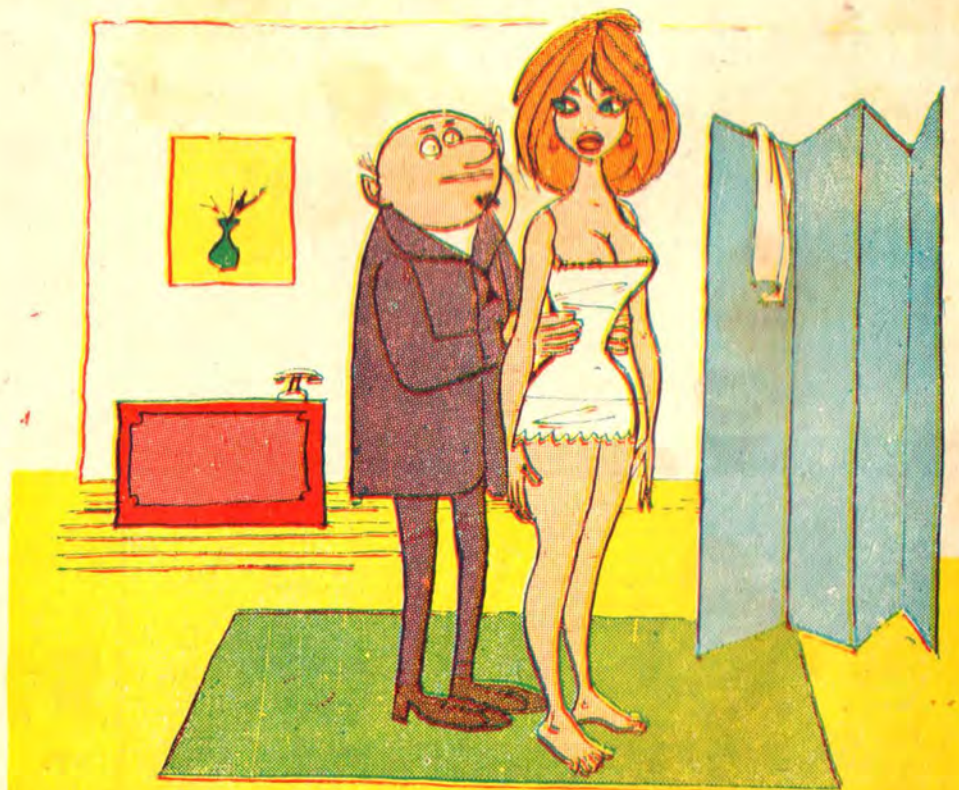
(Reklamcılık: 5775-39)

-EĞER ONU BEĞENİYORSAN SANA CİRO EDEYİM...
VALLAHİ DAHA BİR KERE BİLE ÖPMEDİM!..

-YEMEK KİTABI MI OKUYORSUN?
-EVET, EVLENMEYE KARAR VERDİM!

-NE HİSSEDİYORSUNUZ?
-HİÇ... YA SİZ?